



Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №101 (126) СІЧЕНЬ 2021 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»

<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>
<https://www.facebook.com/dptnzvmvpu> <https://www.facebook.com/groups/vmvpusport>

Єдина Країна

Єдиная Страна

ТРАДИЦІЇ ТА ЗВИЧАЇ НАШОГО НАРОДУ



Прийшла зима. Випав перший сніг, настали морози і вкрилися кригою ріки. У селі усі господарські роботи закінчено. Господарі ховають реманент, лагодять сани, їздять до млина та готуються до Різдвяних свят... Господині прядуть. Дівчата вишивають і щоранку вмиваються «першим снігом» та витираються червоною крайкою: «щоб були рожеві лиця». Парубки допомагають батькам, а у вільний час заважають дівчатам вишивати. Наближається період угадування на майбутній рік, а разом із цим надходить і час старих традиційних розваг сільської молоді — розваг, що сповнені чаром первісної поезії нашого народу.

Зимовий цикл українських свят:

- 1 січня - Новий рік. Новорічна коляда
- 2 січня - День святого Гната
- 6 січня - Святвечір
- 7 січня - Різдво Христове
- 13 січня - Меланки (Маланки), Щедрий вечір, щедра кутя
- 14 січня - Новий старий рік та свято Василя
- 18 січня - Голодна кутя або Другий Святвечір (Голодний Святвечір)
- 19 січня - Свято Водохреща (Йордан)

Моя Україна – нескорений голос,
Століттями правдою гучно звучить,
Дім отчий, верба, золотіючий колос,
Калина у лузі і неба блакить.

Моя Україна – батьків горда мова,
У мирному небі свободи птахи...
І соняхи й мальви, квітуча діброва,
Голубку малюють малі дітлахи...

Моя Україна – печаль журавлина,
Сльозами гіркими омите буття...
Самотня матуся чекає на сина
Крізь призму епохи... і віри в життя.

Моя Україна – сплюндровані храми,
Тиранів одвічно сліпе каяття,
Оспівана болем, омита сльозами,
Втрачала найкращих ти без вороття.

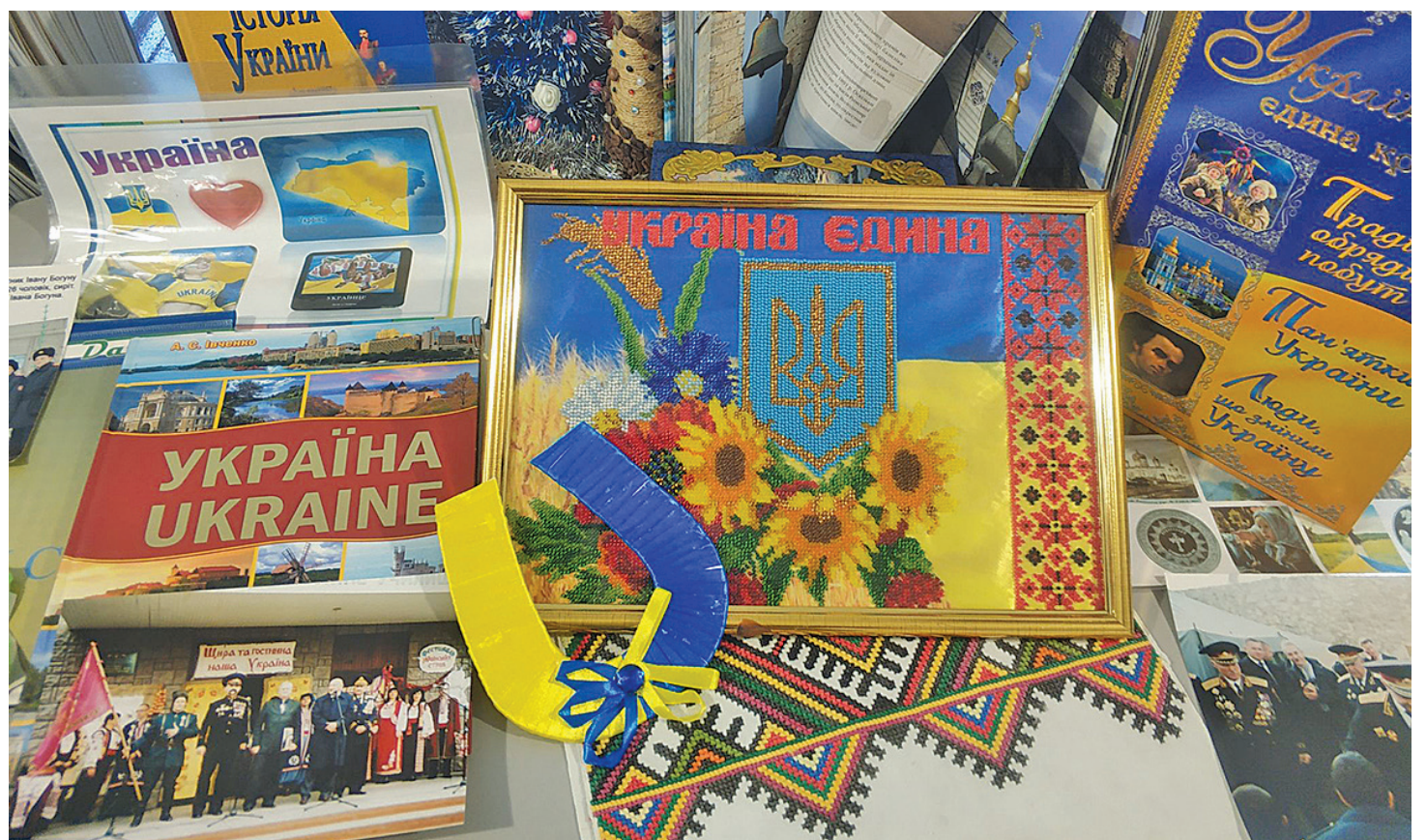
Моя Україна – це прагнення волі,
Сузір'я славетних історії дат...
Розсіює вітер, як маки у полі:
«Вертайся додому живим, мій солдат!»

Моя Україна – це «Щедрик» по світу,
Колядка Різдвяного світлого свята,
Правічна духовність народного цвіту,
І нашої Лесі надія крилата.

Безстрашних героїв терниста стежина
І слово пророче, що дав нам Тарас.
Моя Україна – Соборна, Єдина
В серцях пламенючих кожного з нас.

Моя Україно! Хай здійсняться мрії
Усіх, хто Вітчизну уміє любити.
Молюся за тебе, не втрачу надії
На те, що Господь збереже й захистить.

ВІЛЬНА, СОБОРНА, ЄДИНА...



Україно!.. Рідна земле!.. Батьківчино!.. Не передати найвлучнішими словами, не відобразити найбарвистішими фарбами, не донести найпроникливішою мелодією твою незвідану красу та біль...

Ти пройшла тернистий шлях, втрачала найкращих синів і доньок. Я захоплююся твоїм минулим, пишаюся твоїм сьогоденням та свято вірю в твоє світле мирне майбутнє... Ти ніколи не була агресором, але й не ставала на коліна – одна з

найбільших держав в Європі з наймелодійнішою мовою в світі. З Днем Соборності, Україно! Єдина!.. Могутня! Велична... Хай святиться ім'я твоє!.. Нехай буде безсмертним рід твій! Хай збудуться віковічні сподівання твоїх відданих синів і доньок.

Патріоти!.. Герої! Найкращі!.. Твої діти – взірці мужності, гідності та волелюбства.

Закінчення на стор.2

ЛАБОРАТОРІЯ МЕРЕЖЕВОЇ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ НАВЧАЛЬНО-ПРАКТИЧНОГО ЦЕНТРУ СУЧАСНИХ ІТ ТЕХНОЛОГІЙ ДПТНЗ «ВІННИЦЬКЕ МВПУ»

Навчально-практичний центр сучасних ІТ технологій ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» ефективно працює вже декілька років поспіль. Основною метою його діяльності є забезпечення якісно нового підходу до організації навчально-виробничого процесу, підвищення професійного рівня підготовки та подальшої конкурентоспроможності робітничих кадрів на основі комплексного забезпечення необхідним обсягом технологічних та ремонтних робіт як важливої умови формування практичних навичок учнів під час навчання.

майбутніх кваліфікованих робітників до нових умов життя і професійної діяльності у високоавтоматизованому інформаційному середовищі, навчити їх самостійно діяти в цьому середовищі, ефективно використовувати його можливості, уміти захищатися від негативних дій. Тобто пріоритетним стає завдання щодо формування і розвитку як у здобувачів освіти, так і в педагогічних працівників, знань мережевої та інформаційної безпеки.

У зв'язку з цим надзвичайно актуальним є створення і діяльність у Вінницькому МВПУ на базі Навчально-практичного центру сучасних ІТ технологій



Завдяки його діяльності педагогічний колектив навчального закладу отримує можливість впроваджувати новітні методи навчання та вдосконалення практичних навичок учнівської молоді на конкретному робочому місці.

Разом із тим, стрімкий розвиток інформаційних технологій, масова гаджетизація, що призводить до безперервного проведення часу в кіберпросторі, породжують необхідність захисту інформації та інформаційно-телекомунікаційних систем та мереж.

Тому важливо своєчасно підготувати

Лабораторії мережевої та інформаційної безпеки, яка і дозволяє реалізувати зазначене завдання.

Взявши участь у гранді Вінницької обласної ради та облдержадміністрації, наш навчальний заклад здобув першість у програмі «Використання інформаційно-комунікаційних технологій в організації



навчально-виховного процесу та життєдіяльності навчального закладу» в номінації «Професійно-технічні навчальні заклади». Це дало можливість впровадити у МВПУ на базі Навчально-практичного центру сучасних ІТ технологій Лабораторію мережевої та інформаційної безпеки.

Лабораторія забезпечує безперервний освітній процес у контексті мережевої та інформаційної безпеки, починаючи з обізнаності, поступово зміцнюючи і формуючи стійкі знання, вміння і навички в рамках професійного навчання.

Адаптація освітнього процесу відбувається за напрямками:

Security Awareness – поінформованість про безпеку. Сприяє формуванню культури інформаційної безпеки;

Training – поглиблення знань, умінь та навичок з інформаційної безпеки серед учасників освітнього процесу, суміжних з ІТ професій та спеціальностей;

Professional education – набуття професійних компетенцій із мережевої та інформаційної безпеки.

Ефективна діяльність лабораторії забезпечує набуття професійних компетентностей із мережевої та інформаційної безпеки всіма учасниками освітнього процесу, дозволяє нашим здобувачам освіти не просто впевнено почуватися у власному кіберпросторі, а й бути затребуваними фахівцями на ринку праці. Оскільки в майбутньому обізнаність із питань кібербезпеки буде одним із визначальних факторів при професійній реалізації, незалежно від прямої діяльності.

Основними завданнями лабораторії є: – забезпечення безперервного освітнього процесу в контексті мережевої та інформаційної безпеки, починаючи з обізнаності, поступово зміцнюючи і формуючи стійкі знання, вміння і навички в

рамках професійного навчання;

- ознайомлення учасників освітнього процесу з нормативно-правовими актами з питань інформаційних технологій, захисту інформації та протидії кіберзлочинності і розробка практичних рекомендацій щодо їх застосування у професійній діяльності;

- встановлення контактів та проведення спільних заходів із громадськими організаціями та правоохоронними органами з питань інформаційної та мережевої безпеки;

- впровадження в освітній процес багаторічного досвіду міжнародної мережевої академії Cisco.

У цілому робота Лабораторії спрямована на вирішення завдання формування нової генерації суспільства, здатної успішно поєднувати глобальне впровадження цифровізації та кіберзахисту.

Формування культури інформаційної безпеки є кропітким і довготривалим процесом. Відповідно до вимог часу та розвитку технологій, зміни соціальних аспектів та підходів на державному рівні, очевидно, що вивчення інформаційної та мережевої безпеки є необхідним напрямом сучасної освіти. У зв'язку з тим, що інтернет-технології проникають у всі сфери життя людини, а подекуди інтегруються в тіло людини, питання кібербезпеки користувача набуває особливої уваги. Тому кібербезпека – це також і безпека життя людини.

Чорба Т.О. та Мельнічук Л.В., викладачі спецдисциплін



ВІЛЬНА, СОБОРНА, ЄДИНА...

Продовження. Початок стор. 1

**Герої!.. З ними рідна Україна!
Зорить в очах свята жага до волі.
Вони в страху не впадуть на коліна.
Звучить свободи голос в чистім полі...**

**Герої ж знають –
Лиш одна – Єдина!
Герої вірять –
Буде Україна!!!**

Сонячних тобі ранків під блакитним мир-

ним небом, мудрих керівників і вірних, надійних захисників. По-справжньому щасливих, талановитих та гідних твого імені синів і доньок. Нехай лунає дзвінкий дитячий сміх у твоїх світлих та затишних домівках, хай наповнюються вірою, надією і любов'ю серця твоїх жителів...

22 січня 1918 року відбулося проголошення Першої Незалежності, а у цей же день, 22 січня 1919 року проголосили Акт Злуки Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної

Республіки. У зачитаному на зборах «Універсалі соборності» зазначалося: «Однині воедино зливаються століттями одірвані одна від одної частини єдиної України — Західноукраїнська Народна Республіка і Наддніпрянська Велика». Здійснились віковічні мрії, що ними жили і за них гинули справжні велети твої, щоб ти квітнула і була вільною назавжди, моя Україно.

**Наталія Січкоріз,
член Національної спілки
журналістів України,
завідуюча бібліотекою**



3 «МОЯ БАТЬКІВЩИНА – УКРАЇНА»

Традиційно Вінницьким державним центром естетичного виховання учнів ПТНЗ було проведено обласний етап Всеукраїнської краєзнавчої експедиції учнівської молоді «Моя Батьківщина – Україна».

Захід проводився з метою формування гармонійно розвиненої особистості шляхом залучення учнівської молоді до активної діяльності з вивчення історичної та культурної спадщини, ознайомлення з об'єктами заповідного фонду України.

У межах експедиції гуртківці «Музейного простору» під керівництвом завідувача музейного комплексу Миколи Вижги проводили краєзнавчу, науково-дослідницьку роботу, збирали емпіричні дані, фактичний матеріал, працювали в бібліотеці.

За підсумками проведеного заходу дипломом І СТУПЕНЯ було нагороджено Багу Маргариту, Швець Катерину та наставника Миколу Вижгу за пошукову роботу за напрямом: «Духовна спадщина мого народу» на тему: «Хай вірить душа в перемогу!» (Життєва та літературна доля В.П. Тарноградського).



Щиро вітаємо переможців конкурсу та їхнього керівника й бажаємо творчої наснаги, професійного зростання і нових перемог!

Микола Вижга, завідувач музейного комплексу

ГЕРОЇ ЖИВУТЬ ПОРЯД ІЗ НАМИ



Деякі роки тому ми навіть не замислювалися над значенням слова «війна», нині май-

же кожную родину так чи інакше опалив вогонь військових дій. Тривожний лютий назавжди розділив українську історію на «до» і «після» Революції Гідності. Зміст слів «Слава Україні – Героям слава!» набули нового значення. Зараз вже точно зрозуміло, кому ці слова найбільше адресовані – хлопцям, які захищають такий вразливий кордон на сході нашої держави.

Коли перед очима епізоди з новин, фото поранених або загиблих героїв, згадуються слова з гімну: «Душу й тіло ми положимо за нашу свободу!» і це не просто вислів, це стан душі української нації.

Важка ця праця: захищати та берегти мир! Багато наших хлопців, чоловіків, братів у лавах Збройних сил та Національної гвардії України. Серед них і наш випускник 2016 року Тишко Володимир – учасник бойових дій.

Володимир навчався в групі, в якій я була класним керівником. Пригадуючи роки навчання Володимира, чомусь згадується тільки позитивне, на нього я могла покластись у будь-якій ситуації.

Зараз моє серце сповнює почуття вдячності Володимиру за те, що воював довгий час за волю. Ця людина гідна називатися героєм. Сміливий, рішучий, він не боїться ворога, а йде до мети!

Сила волі, мужність, стійкість, бажання відстояти кожен сантиметр землі – це складові характеристик тих, котрі сьогодні зі зброєю в руках на Сході України. Герої... герої!

Колісник К.В., викладач спецдисциплін

Я ХОЧУ ЖИТИ В МИРНІЙ УКРАЇНІ

Сьогодні в Україні йде справжня війна, щодня лунають постріли й вибухи, гинуть люди. Потреба у безпеці – першорядна потреба людини. Якщо її немає, то немає й умов для нормального існування. Таким чином, відсутність миру – це відсутність майбутнього. Я так хочу жити без війни, в мирній Україні. Певний, що таку саму мрію мають мільйони простих українців. Але як зупинити цю війну?

З нашої родини в зоні АТО, в 132 розвідувальному батальйоні м. Северодонецька зараз знаходяться мій двоюрідний брат Андрій Тідікас, випускник нашого навчального закладу 2019 року, та моя тітка Ірина Тідікас, які ціною свого здоров'я і життя захищають нашу землю та дають нам змогу навчатися, працювати, спокійно спати і просто радіти життю. Новорічні свята, найбільш казкові та очікувані, які, зазвичай, кожна українська родина зустрічає разом із найближчими людьми, в сімейному колі. Цих свят чекають усі з нетерпінням і, напевно, немає людини, яка б відмовилася від привітань та подарунків у ці святкові дні. Не є винятком і наші герої – воїни, які захищають рідну землю на сході нашої держави. У ці дні, як ніколи, їм хочеться бути зі своїми рідними: обійняти матір, дітей, дружину чи кохану дівчину, посидіти за святковим столом та вони повинні стояти там, на варті, заради мирного неба над нашими з вами головами. Мої рідні, знаходячись на передовій, далеко від домівки і домашнього вогнища, теж мріють про святкові подарунки...

Моя сім'я порадувала їх святковими новорічними гостинцями та щирими теплими привітаннями, щоб і вони відчули затишок свята. Зараз у цей надзвичайно складний час їм дуже важлива наша підтримка і добрі слова, які додають сил і вселяють віру у перемогу над ворогом. Дарувати тепло людям, які захищають мою Батьківщину - це одна з найважливіших подій у моєму житті.

Світ, сповнений тендітною землею красою, такий прекрасний і живий, створений для щастя, для дитячої посмішки. Я не хочу, щоб нас називали «діти війни». Якби чарівник запропонував мені загадати бажання, яке обов'язково збудеться, то я б обов'язково попросив у нього: «Нехай буде мир на всій нашій планеті! Я проти війни!»

Богданов Владислав, здобувач освіти групи №6



ВОЛОНТЕРСТВО - ПОКЛИК ДУШІ!

Досить «нове» слово волонтер...

У нашій країні воно набуло широкого вжитку в 2014 році. У ті страшні часи, коли нашій українській армії довелося дати відсіч російському агресору, не маючи на це ні людського, ні матеріального, ні бойового, ні збройного ресурсу. На початку війни армія була розкрадена і знищена, але захищати нашу Вітчизну стала велика маса добровольців, а разом з ними стали всі ті люди, яким була не байдужа доля нашої країни.

Більшість із тих, хто гідний гордого імені «волонтер» відмовляються, щоб їх так називали. Відмовляються тому, що волонтерство - це поклик серця, це стан душі, але ні в якому разі не професія, не засіб отримання доходу.

Молода дівчина з гарним іменем

Юлія ще з ранньої юності починає опікуватися дитячими будинками і дітками з онкологічними захворюваннями. Вона витрачає багато свого часу на допомогу іншим, вона спить на кілька годин менше ніж ми, вона першою поспішає на допомогу всім, хто її потребує і просить.

Вона особлива? Так! Бо вона ще до війни стала волонтером. Вона має велику сім'ю, в якій більшість дітей прийомні з дитячого будинку. Вона має чоловіка, має дуже відповідальну роботу в банку, але, не покладаючи рук, допомагає іншим. Допомога дуже потрібна і важлива всім її підопічним. Особливо зараз під час карантину, коли іноземні ліки надходять до нашої країни з затримкою або зовсім не надходять.

Інша молода красуня з іменем Марія з початку війни допомагає пораненим в ВМКЦ ЦР. Весь вільний від роботи час вона проводить в шпиталі; доставляє всі необхідні ліки, речі, засоби гігієни. А ще

вона спілкується з пораненими воїнами, а це найважче. Бо вони втомлені, їм боляче, боляче фізично і морально. До кожного треба прислухатись, ввійти в довіру, а щоб це зробити, треба весь їхній біль пропустити через себе, відчути його на собі.

Лікар-стоматолог, викладач медичного університету Ліна з перших днів війни допомагала на фронт такими необхідними ліками. Вдень робота, ввечері пакування ліків, вночі багато годин переписки і розмов у пошуках необхідних медичних препаратів із колегами, з вітчизняними і закордонними друзями. Ще й постійна опіка бездомними тваринами: забирає додому, виходжує, знаходить їм домівки. Підгодовує котиків на вулиці.

Кожна з цих дівчат має вибір. Вони можуть витрачати свій вільний час на себе, на свою сім'ю, на відпочинок. Вони можуть витрачати власні кошти на косме-

тику, розваги, подорожі. Вони можуть не помічати всього, що робиться навколо, і жити своїм життям.

А чи можуть? - Ні! Бо вони мають добрі серця і щире вдача. Бо вміють жертвувати собою заради інших. Бо спроможні відчути біль інших і за покликом серця прийти на допомогу.

Волонтери – це особливі люди! Вони роблять добрі справи не для слави, не для піару, а для того, щоб допомогти іншим. Роблять вони це як повсякденну роботу, але віддаючись наповну, в кожному справу вкладаючи шматочок своєї душі і серця.

Вмійте відчути і розділити чужий біль. Допомагайте тим, хто потребує вашої допомоги. Будьте добрими, щирими, щедрими і світ стане кращим. Волонтер - це стан душі!

Підготувала Шафорост Т.М., викладач



НАС БАГАТО, АЛЕ УСІ МИ РІЗНІ



“Знедолена природою дитина не повинна знати, що вона малоздібна, що у неї слабкий розум, слабкі сили. Виховання такої дитини має бути у сто разів ніжнішим, чуйнішим, дбайливішим”. В.О.Сухомлинський

Наш світ не такий безмарний та яскравий, як нам іноді хочеться його бачити і ми, люди, намагаємося закрити очі та не помічати деяких його особливостей, думаючи, що нас це не стосується і нам це не потрібно.

Цьогоріч виникла потреба у створенні інклюзивної групи на базі нашого освітнього закладу. Інклюзивна група – група у закладі професійної (професійно-технічної) освіти, в якій поряд з іншими здобувачами освіти навчаються одна або більше осіб з особливими освітніми потребами.

У групі №8 таких дітей – 14. Група не є інклюзивною, це група – спеціальна.

Усі здобувачі освіти цієї групи прагнуть знань, тому дуже задоволені, що можуть продовжувати навчання в нашому училищі. Кожен із них – індивідуальність зі своїми інтересами та захопленнями. Наприклад, Лоліта дуже любить займатися творчістю: вишиванням, малюванням, декупажем; Андрій цікавиться комп'ютерною технікою; Владислав та Максим захоплюються автомобілями; Дмитро створює мультфільми в Adobe Macromedia Flash та має свій канал на YouTube; Ксенія полюбить читати; Павло обожає футбол, знає назви усіх клубів та їх емблеми; Влад любить спілкуватися; Оля й Аня дуже дружні; Богдан відповідальний та принциповий; Ангеліна має гарну пам'ять та

допомагає в організаційних питаннях групи; Володимир тихий і скромний; Крістіна допитлива та вразлива. Усі вони дуже різні, незвичайні, поряд із ними змінюється й наше світосприйняття.

Ми маємо досвід європейських країн, де люди з особливими потребами вчать, працюють, створюють сім'ї, виховують власних дітей. На жаль, у нас це тільки поодинокі випадки. Багато людей мають стереотипну думку, що таких дітей чи дорослих треба ізолювати від інших, аби ті не лякалися, не показували на них пальцем, не засуджували. Тому важливо навчити суспільство доброзичливо ставитись до особливих.

Сім'я та заклади освіти мають докласти максимум спільних зусиль аби навчити дітей толерантно поводитися з тими, у кого гірший зір, слух, хто не може ходити, розмовляти, хто бачить свій власний світ по-іншому, хто гірше розуміє навчальний матеріал, але також має серце, переживає емоції та мріє. А також з повагою ставитися до тих, хто трішки інакший, допомагати їм, підтримувати, дружити з ними та любити їх.



Кожна дитина має рівні права на життя та освіту. Слід пам'ятати, що особлива дитина – це не вирок, а виклик суспільству. Хай наша турбота про таку молодь сприяє їх успішному розвитку, навчанню, соціалізації, опануванню цікавою та необхідною професією.

Березюк Л.В., майстер виробничого навчання

Доброта – це те, що може побачити сліпий і почути глухий.

Марк Твен



Сьогодні у мене день «приємностей»... В улюбленому магазинчику продавчиня з посмішкою невдавано подякувала за покупки й побажала гарного дня. Незнайомий чоловік в трамваї поступився місцем. Водій авто зупинився на пішохідному переході і чемно пропустив мене. Біля будинку маленька дівчинка від свого маленького за розмірами, але дуже великого за щирістю серця подарувала сухий листочок клену. Хлопчик відкрив двері в під'їзд і чемно запропонував мені пройти поперед нього. А все могло бути абсолютно навпаки: продавчиня могла нагубити, в трамваї довелося б стояти аж до виходу, водій проїхав би ледь мене не збивши та окропивши з калюжі на дорозі, дівчинка



ТВОРИТЬ ДОБРО, ЩОБ КРАЩИМ СТАВ ЦЕЙ СВІТ!

кинула б у мене іграшкою, хлопчик-сусід гримнув би дверима під'їзду перед самим моїм носом...

Ні! Дякувати Богу, все ж таки існує в нашому суспільстві добро! Не зважаючи на тяжкі часи, в епоху безлічі загроз, проблем і турбот несподіваних та очікуваних в більшості людей не згасає вогник прагнення зробити щось задля миру, злагоди, добробуту для своїх близьких. І під словом «близькі» я маю на увазі не тільки рідних та знайомих, але й весь наш народ, адже події останніх років ліпше, ніж час, згуртували нас в єдину сім'ю з прізвиськом Українці.

Що штовхає людей на добрі вчинки? Чому б не робити добро лише собі? Чому існує ця самовіддача і, навіть, самопожертва задля абсолютно незнайомих людей?

Однією з причин є вбудоване в нашу свідомість співчуття. Фома Аквінський дає визначення цій якості душі: «Співчуття – сердечне ототожнення з бідою (стражданням) іншого, що спонукає нас робити те, що можемо, щоб допомогти.» Кожному, на мою думку, хотілося б відчувати руку допомоги у важкі моменти, тому ми вважаємо за потрібне надати посильну поміч, щоб і до нас в таких умовах хтось поставився відповідно.

Дехто в проявах доброти шукає доброго ставлення для себе. З точки зору психологів допомога ближньому надає людині відчуття безпеки та важливості, вона очікує ніби плату у вигляді прийняття, приємного ставлення та любові за свої добрі справи. Це може здаватись не безкорисним, навіть егоїстичним, але чому б ні, якщо ефект від такого призводить до блага як окремої людини, так і в цілому суспільства.

Постійним супутником доброти, я б навіть сказала, її сіамським близнюком є воля, адже «Ласкаве за наказом – не добро» (І. Тургенев). Творіння добра – це вільний і усвідомлений прояв турботи. Людина вільна обирати чи допомагати, чи ні, кому допомагати, яким чином, в якому обсязі. Є багато факторів, завдяки яким особистість може бути позбавлена свободи. Мається на увазі не саме позбавлення волі внаслідок скоєного злочину. Можна бути невільним через стан здоров'я, фінансове становище, соціальні умови, якісь інші прояви зовнішнього се-



редовища. Не треба бути науковцем для розуміння того, що доброзичливість залежить від внутрішнього наповнення людини, від її душевного спокою, які складаються переважно завдяки відсутності негативного впливу вищевказаних факторів. Задоволення життям людина більш усміхнена, оптимістично настроєна і здатна дарувати свої позитивні емоції тим, хто поруч не тільки за допомогою посмішки чи доброго слова, а й навіть у вигляді суттєвої матеріальної допомоги.

Найяскравішою ознакою існування масової доброзичливості суспільства є такі види діяльності, як волонтерство та благодійність, і треба зазначити, що вони з кожним роком все більше поширюються, «заражаючи» і долучаючи в свої ряди нових і нових небайдужих до проблем суспільства людей.

Благодійність не займає багато часу і передбачає перерахування коштів задля іноді дуже суттєвої підтримки нужденних, хворих, знедолених. Існують різноманітні фонди, що збирають допомогу від бажаючих проявити піклування та розподіляють її залежно від свого напрямку, наприклад,



закупують ліки для хворих на цукровий діабет, надають фінансову допомогу потерпілим від пожеж, повеней тощо.

Волонтерство відбувається за рахунок безпосередньої участі бажаючих у суспільній роботі. Громадяни, що відчувають в собі потребу зробити щось добре та корисне, об'єднуються не тільки задля реалізації своїх психічних потреб та спілкування з однодумцями, але й через змогу краще організувати процес надання допомоги й досягнути більш масштабів вирішення проблеми.

Волонтери займаються безліччю напрямків: від доглядання за квітником у дворі та прибирання засмічених місць у лісах до активної матеріальної та психологічної підтримки військових на фронті. І будь-яка подібна діяльність призводить до заспокоєння, підтримки, врятування життя, запобігання поганим наслідкам, виникнення надії та віри у майбутнє.

Добро – як бумеранг, обов'язково повертається до його творця. Тому не треба боятись віддати частинку своєї душі для порятунку іншої. Лише один добрий вчинок запустить ланцюгову реакцію і, обійшовши безліч людей, обігрівши їх серця і примножившись, повернеться назад. І не замерзне жebraк біля магазину, бо винесе хтось гарячого чаю з пиріжком. І вистачить бабусі милостині купити в аптеці пляшечку ліків. І не буде боса взимку нещасна дитина, в якій батьки – пияки. І станемо разом міцнішими, бо, об'єднані добром, ми зможемо протистояти несправедливості та злу!

Фото використанні з архіву ВМВПУ

Кузнецова Т., здобувач освіти групи №18



5 ЗМІЦНЕННЯ ІМУННОЇ СИСТЕМИ

Гортаючи календар 1 січня, я помітила, скільки чудернацьких пам'ятних дат з'являється з кожним роком: 19 січня - День консервної банки (британський торговець Пітер Дуранд запатентував консервну банку в 1810 році), 20 січня – День відеокамери (у цей день в 1982 році компанія Sony Electronics вперше представила відеокамеру на відкритому ринку).

Нагадаємо, що в цьому році главою корпорації Sony став японський підприємець і музикант Норіо Ога, який змінив на цій посаді Акіо Моріта, 22 січня – Національний день відповідей на питання вашої кішки в США (в цей день любителі цих тварин приділяють деякий час спробі з'ясувати, які питання ставить їм кішка. 24 січня – День пивної банки (традиція зберігати пиво в алюмінієвій банці вперше з'явилася в 1935 році); День сміху (гучний, сильний і тривалий сміх, від якого іноді зводить живіт); День компліменту (прекрасна можливість сказати кому-небудь щось позитивне).

Можна сказати, що ці свята існують для того, щоб люди могли весело провести час та відпочити від сірих буднів.

Але найважливіша причина – нагадати про якусь подію або річ, про важливість її існування у світі. До речі, вигадати свято може будь-хто, але утвердити його зможе тільки ООН чи ЮНЕСКО. Однак урочисті дні можуть існувати і святкуватися навіть без цього. Так, наприклад, День пива спочатку був просто жартом, щорічною вечіркою компанії друзів, яка з часом стала міжнародною. Серед незвичайних свят можна знайти особливий день практично для чого завгодно. Мені припав до душі День Обіймів, який святкують 21 січня. В оригіналі це два свята: Національний день обіймів (англ. National Hugging Day) святкується 21 січня, а 4 грудня відзначається Міжнародний день обіймів. Це добре свято було засновано в 1986 році в США, а потім швидко поширилося на всі регіони світу. Кажуть, що придумали це свято студенти. І відповідно до цього свята, обійняти по-дружньому в цей день можна навіть незнайому людину.

Чи знаєте ви, що обійми зміцнюють імунну систему та здатні підвищувати самооцінку? Коли наші рідні обіймають нас, то проявляють не лише свою любов, а й показують нам, що ми – особливі. Обійми викликають відчуття довіри та

безпеки. Вони здатні підвищувати рівень гормону, який допомагає позбутись відчуття самотності та гніву (окситоцину). Довгі обійми сприяють виділенню гормону щастя (серотоніну). Саме завдяки ньому у людини піднімається настрій і з'являється відчуття щастя.

Але пам'ятайте, що особистий простір людини значно важливіший. Тому не варто нав'язуватися зі своєю «терапією обіймів», якщо людина до неї не готова. У близьких людей чи добрих друзів жест обіймів зазвичай відбувається синхронно, спонтанно й природньо. У інших треба запитувати дозволу або пропонувати «обнімашки». Якщо людина відмовляється – не треба її за це висміювати чи випитувати чому. Кожен має право на особистий простір і на те, щоб його не порушували, навіть із благими цілями.

Як же привітати друзів, знайомих та незнайомих у день обіймів? Дуже просто: підходимо до людини й говоримо «Давай обіймемося», бажано попередньо коротко розповісти про свято. Якщо людина погодилась – обіймаємось і зичимо гарного дня й здоров'я.

«Для виживання людині потрібно, щоб її обіймали 4 рази на день, 8 раз — для



підтримки, і 12 — для особистого зростання та розвитку», — американський психолог Вірджинія Сатір

Не чекайте 21 січня, щоб обійняти близьку людину! Робіть це що раз, коли є нагода, адже обійми дарують радість та відчуття того, що людину люблять та турбуються про неї. Давайте обіймемося!

Веретянова О.О., викладач

МАГІЧНЕ СЛОВО «ДЯКУЮ»

Подяка – це найкрасивіший цвіт, що випливає з душі

Генрі Уорд Бічер

У нашому житті існує багато різноманітних свят: є головні свята, до яких ми звикли ще з дитинства, а є знайомі і важливі для когось і незнайомі для інших, є такі, про які ми знаємо і чуємо, а є навіть такі, про які ми і не здогадуємось.

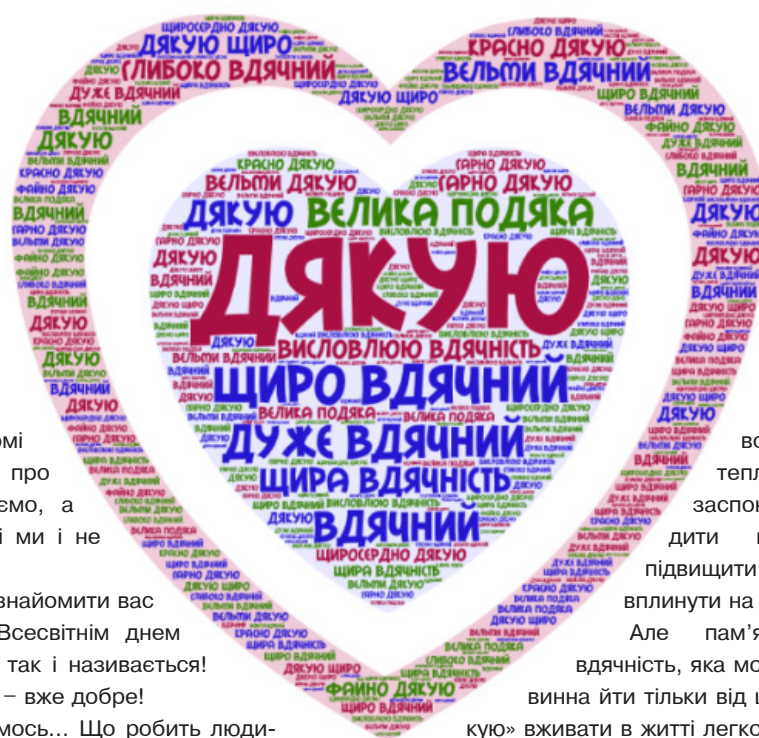
Сьогодні я хочу познайомити вас з чудовим святом: Всесвітнім днем «Дякую»! Він справді так і називається! Ви посміхнулись, і це – вже добре!

Давайте замислимося... Що робить людину людиною?.. Правильно: її вчинки, її внутрішня моральність і духовність. На жаль, в сучасному житті ми все більше помічаємо непорозуміння й нестачу милосердя між людьми, відчуваємо відчуження один від одного, байдужість до того, що відбувається навколо. Погодьтеся, що наші вчинки тісно пов'язані з власним внутрішнім світом, який, в свою чергу, складається із сукупності почуттів, які і формують її мораль. І тут на згадку приходять поняття: краса людської душі, потреба творити добро, вміння співпереживати, дотримуватись етичних норм і правил. Чи не так?

Тож давайте познайомимося з одним із чудових днів – Всесвітнім днем «Дякую»! Він відзначається 11 січня. Цей день «народжений» для того, щоб нагадати людям про цінність культурних традицій і хороших манер. А заснований він за ініціативи ЮНЕСКО і ООН.

Вперше слово «дякую» зафіксовано у словнику-розмовнику, виданому в Парижі в 1586 році! У багатьох країнах офіційно святкують Всесвітній день «Дякую», влаштовуючи акції, ярмарки, конкурси та інші розважальні заходи. У цей день люди обмінюються листівками, висловлюючи свою ввічливість і подяку, говорять один одному теплі слова. Здається, що це найввічливіше та найсвітліше свято, яке покликане навчити нас не соромитися дякувати світу, тим, хто поруч, та собі.

Згадайте, чи вимовляєте ви щодня слово «дякую»? А чи замислювались ви над тим, як це слово з'явилося в нашій мові, що означає та наскільки сильну енер-



гетику воно має? Виявляється, що слова подяки володіють чарівними властивостями: люди за їх допомогою дарують радість один одному, передають позитивні емоції, висловлюють повагу один до одного.

Психологи вважають, що слово «дякую» має магічні властивості: воно здатне зіграти своїм теплом, покращити настрій, заспокоїти людину, зарядити позитивними емоціями, підвищити взаєморозуміння і навіть вплинути на стан здоров'я!

Але пам'ятаймо, що справжня вдячність, яка може принести користь, повинна йти тільки від щирого серця! Слово «дякую» вживати в житті легко, воно дуже щире та просте, воно є провідником встановлення доброзичливих і теплих відносин між людьми.

Відомий американський психолог Вірджинія Сатір визначила, що людям для виживання потрібно чотири обійми на день, для підтримки — вісім обіймів, а для росту – дванадцять!

Тож не соромтеся подякувати мамі чи бабусі за приготований обід, випадкового перехожого за те, що пропустив вас уперед або притримав перед вами двері, колегу – за пораду або допомогу. Чим частіше ви будете дякувати, помічаючи добрі справи людей, тим більш вільно та щиро буде звучати ваше чарівне слово «дякую».

І це «подарунок» тим, кого зацікавило це свято: цікаві факти про слово «дякую»:

- слово «дякую» несе в собі знак народження, символ удачі, зв'язок землі і неба;
- щороку поряд з Всесвітнім днем «Дякую» 21 вересня святкується Всесвітній день подяки;
- не можна дякувати людям у стані роздратування – це нікому не принесе радість;
- говорячи «дякую», потрібно дивитися людині в очі;
- з великих міст світу найввічливішим вважається Нью-Йорк, тому що тут найчастіше вимовляють слово «дякую». Найменш ввічливим вважається Мумбаї в Індії.

Тому не скупіться на добрі й теплі слова, подякуйте у цей день всім, кого ви любите й цінуєте.

М.М. Лукашенко, майстер виробничого навчання

ХОЧУ СКАЗАТИ СПАСИБІ...»

«Бувають такі моменти, коли просто згадуються всі найкращі миті життя, коли розумієш, що життя прекрасне і неповторне. І тоді постає питання: кому ж дякувати за це все? Відповідь дуже проста: за все те прекрасне, що відбулося і ще обов'язково відбудеться зі мною, за мою щасливу посмішку, за тепло і ніжність слід дякувати, в першу чергу, рідній матері. На мою думку, мама – це найближча і найдорожча людина для кожного з нас.

Бо саме вона подарувала нам життя, яке ми повинні продовжити, не втративши людяності. І саме цим ми найкраще віддячимо нашим матусям. Саме мама навчає ходити, говорити, відчувати та співчувати. Завдяки цим першим знанням ми можемо пізнавати цей світ далі, жити у ньому. Якщо в нашому житті трапляються якісь неприємності або просто сумно, ми завжди можемо звернутися до матері: вона завжди розрадить будь-яке горе, заспокоїть та підтримає. У найгірші моменти життя мама буде поряд, вона ніколи не зрадить і не відвернеться від своєї дитини.

Але, на жаль, не всі діти розуміють це. Деякі зневажають і не цінують своїх матерів, а декому взагалі здається, що батьки псують їм життя, не розуміючи та не підтримуючи їх у всьому. Але це не так. Кожна мама готова віддати власне життя заради своєї рідної дитини. І інколи матері, дійсно, видніше, що краще для її дитини. Адже, по-перше, у неї більше досвіду, вона чудово знає, нахили та здібності сина чи доньки. І коли дитина, наприклад, вирішує за компанію з подругою вступати на філологічний факультет, а сама чудово розбирається в математиці, то мама вважає своїм обов'язком відмовити її від такого ризикованого кроку. Можливо, якби ми більше слухали своїх матерів, то і життя наше було б легшим та простішим?..

Також дуже шкода тих дітей, яким нікому сказати: «Дякую, мамо, за все! Люблю тебе, рідненька!» Як не дивно, саме ці діти найбільше цінують материнську любов і готові віддати все, щоб лише побачити свою маму. Сьогодні таких дітей, які живуть без батьківського піклування, досить багато. І, я вважаю, що це є однією з серйозних проблем нашого суспільства, адже дитина повинна виховуватися в родині.

Отже, ми повинні дякувати своїм матусям за наше життя, за їхню любов, піклування та турботу. Тож бережімо своїх матерів, і землю бережімо, бо без неї не було б і нас!

Колісник-Бойко Н.О., викладач та Зарічна В., здобувач освіти групи №7



СВЯТО ВОДОХРЕЩА

Хрещення Господнє — третє і завершальне велике свято різдвяно-новорічного циклу. Коли Ісус Христос досяг 30-річного віку, він прийняв хрещення в річці Йордан. Вважається, що на Водохреще вода набуває цілющих властивостей і зберігає їх протягом року, лікуючи тілесні і духовні хвороби. Тому водохресною водою поїли хворих, нею освячували оселі, вулики, земельні ділянки та господарські споруди.

Вода символізує початок життя та очищення. Віруючі зберігають вдома саме йорданську воду за образами на випадок хвороби.

Згідно з релігійними переконаннями, така вода очищає від гріхів та заряджає здоров'ям на увесь наступний рік.

Зранку 19 січня у церквах відбуваються святкові богослужіння. Після них народ іде до во-

дойми, несучи дерев'яного хреста та хоругви поперед процесії.

Велике освячення води завершується зануренням у воду срібного хреста. Після цього священник окроплює усіх присутніх та воду, яку люди принесли з собою або ж у водоймі. Матері змочують дітям лоба – щоб мудра була голова, очі – щоб добре бачили, вуха – щоб чули тільки гарні слова.

У наш час зберігаються ці стародавні традиції. Люди прагнуть очищення. Цього року природа подарувала нам справжні хрещенські морози.

20 січня – останній день новорічних свят. Цього дня вшановують Іоанна Хрестителя (Івана Предтечу). А наступного дня українці переходять до звичайного трудового ритму. Це був, свого роду, ритуальний перехід, а тому й казали: «Прийшов Предтеча і забрав свята на плечі».

Ісус Христос охрестився у річці Йордані,

Він крокує нині світом у славі і шані.

Дай, Боже, вам і нам, місту і селу, і кожному двору

Як нині, так в рік, і від року в рік, і на цілий вік

Щастя і достатку, щоб не було упадку

В хаті і стайні, і у вашій родині!

Дай Боже, щедрий вечір!

Слава Україні!

Савасько Н.П., викладач



РІЗДВЯНІ ТРАДИЦІЇ У МОЄМУ ДОМІ

Всі ми з нетерпінням чекаємо Нового року та Різдва Христового, адже в цей час відбувається чудо, те, в яке хочеться вірити навіть дорослим, надіятися на краще.

Ось і в нашій родині Різдво Христове - це довгоочікуване велике свято, на яке збирається вся наша сім'я. А починається воно 6 січня зі Святої вечері.

Зазвичай готується дванадцять пісних страв. Головна страва – кутя, традиційно – з медом, маком, горіхами та халвою. Є ще й інші страви: пісний борщ з грибами, капуста, вареники з картоплею, капустою, грибами та іншими начинками, пиріжки з горохом, риба з овочами, тушкована капуста, пісні млинці, гриби, голубці з рисом, узвар із сухофруктів.

Коли на небі засяє перша різдвяна зірка, вся сім'я збирається на святкову вечерю. На столі тато кладе хліб та запалює різдвяну свічку. Вся наша родина вечеряє, співаємо колядки, згадуємо

все, що було хорошого за цей рік, рідних та близьких, яких з нами вже немає.

Після вечері хліб, кутю та деякі інші страви зі столу не прибираємо, а залишаємо для духів померлих предків, які, за віруванням українців, також приходили «на різдвяну кутю».

А от на саме Різдво Христове 7 січня мама готує велику сімейну вечерю. Піст закінчився, тому на столі можуть бути присутніми різноманітні м'ясні страви: домашня ковбаса, гуска або качка з яблуками, холодець, буженина, а також млинці, заливна риба, пироги і пряники.

Після вечері дякуємо Господу і просимо, щоб наступного року знову зібралася вся родина за святковим столом, щоб всі прикрощі й негаразди залишилися в старому році, а заповітні мрії та бажання обов'язково здійснилися в Новому році.

Валюк Дмитро,
здобувач освіти групи №7

СВЯТО ВОДОХРЕЩА: ТРАДИЦІЇ МИНУЛИХ ПОКОЛІНЬ

Хрещення Господнє – це велике православне та греко-католицьке свято, яке людство відзначає з давніх-давен. До наших днів дійшло багато традицій, обрядів та народних прикмет, що передаються з покоління в покоління.

Уважається, що 19 січня, з опівночі до опівночі, вода набуває цілющих властивостей і зберігає їх протягом року. Хрещенська вода має здатність зцілювати хвороби тіла й душі. Дехто з селян навіть набирав опівночі воду в невеличкі посудини та зберігав її за іконами, оскільки вона вважалася цілющою.

Незмінною залишилась традиція вирубування ополонки у водоймищах. Перед Водохрещем з криги вирізають великого хреста «Йордана», якого встановлюють поруч з ополонкою, прикрашаючи його гілочками сосни та барвінку, а також поливають буряковим квасом.

Найпоширенішою традицією на Водохреще є купання в освяченій ополонці. Щороку багато українців наважуються зануритися у крижану очищену воду. Дехто зробити такий відчайдушний вчи-

нок лякає страх захворіти, проте варто зазначити, що ще не чуто було про жоден випадок хвороби після купання в ополонці на Водохреще.

Після ранкового Богослужіння та освячення водоймищ люди повертаються у домівки, і поки господині накривають обідній стіл, голова родини кропить все в хаті, освячуючи сім'ю, дім, подвір'я та господарство. Дівчата у вечір Водохреще навіть вдаються до ворожіння.

Погода в день Водохреще може багато чого розповісти про майбутній рік, за народними прикметами: лапятий сніг – на врожай, пасмурно – хліба буде достатньо, зоряна ніч – до врожаю горіхів і ягід.

Різдвяні свята – це чудовий та казковий час для кожного, але все хороше коли-небудь закінчується. Вже після Водохреще, 20 січня, люди повертаються до свого звичного трудового режиму, з нетерпінням чекають наступного року, та набираються духу аби наважитись скупатися в освяченій крижаній воді.

Взято з мережі Інтернет
Пугач І.О.,
майстер виробничого навчання

ОБРЯДИ ТА ТРАДИЦІЇ НА СТАРИЙ НОВИЙ РІК



Щедрий вечір, добрий вечір
І дорослим, і малечі!
Щастя, радості, любові,
Щоб завжди були здорові
І багаті, і веселі
І надворі, і в оселі.
Щоб Господь оберігав,
Вам усе потрібне дав,
Щоб ви квітли з кожним кроком,
Отже, всіх вас з Новим роком!

Старий Новий рік сміливо можна вважати додатковим святом, яке твердо укорінилося в сімейних традиціях багатьох українців, а також жителів деяких інших країн. Поява святкової дати пов'язана з розбіжністю двох календарів: Юліанського (за «старим стилем») і Григоріанського («за новим стилем»). Свято відзначає більшість країн, церква яких продовжує користуватися календарем «старого стилю».

Звісно, традицій та обрядів, які огортають Щедрий вечір, як його здавна називали, існує безліч. Почати варто з того, що цього свята за великим столом збирається вся родина, члени якої повинні виглядати охайно і доглянуто (брудний або неохайний одяг вважається поганим знаком). На відміну від Різдвяного Святвечора, всі страви готуються ситні, на столі обов'язково має бути кутя, різноманітні випічки та частування. Саме багатий стіл дарує цьому вечору назву Щедрого.

Після святкової вечері заведено відвідувати сусідів, попросивши прощення за можливі образи, щоб провести рік в дружбі та злагоді. Звичайно, перш ніж вирушити до ваших знайомих, зробіть це і в колі сім'ї.

Варто зазначити, що 13 січня, згідно з церковним календарем, вважається днем пам'яті преподобної Меланії (Маланки, Меланки), що передує дню святого Ва-

силія Великого (14 січня). За деякими віруваннями, змінюючи один одного, вони зійшлися і одружилися. Саме в цей святковий період хлопці можуть вирушити до батьків дівчини, яку хочуть взяти в дружину, за благословенням.

Однією з традицій Старого Нового року вважається посівання. У перший день старого Нового року спочатку до будинку повинен зайти чоловік, тому представниця прекрасної статі ходили посівати рідше. Одними з найактивніших посівальників є діти, які обов'язково отримували частування і заохочення за свою працю. Примітно, що зерна, які використовують при цьому дійстві, не можна змітати віником або викидати. Вважається, що вони приносять у дім щастя і великий урожай. Для того, щоб рік був саме таким, багато господарів змішували зерна з тими, які саджали в землю.

Традиції Старого Нового року в Україні включають і ворожіння. Ніч з 13 на 14 січня вважається однією з найдоцільніших для того, щоб дізнатися ім'я судженого і зазирнути у своє майбутнє. Вважається, що не варто в ці дні давати або брати що-небудь у борг, адже «цілий рік може пройти в боргах». Також на старий Новий рік не заведено виносити сміття, бо «так можна винести все щастя з дому».

Крім того, існують і деякі народні повір'я: якщо в ніч на 14 січня небо ясне і на ньому багато зірок – буде хороший урожай ягід, яка Меланія - такий і Петро з Павлом (12 липня), Василів день веселій - то і рік такий, якщо на Василя мороз і сніг - до хорошого урожаю, якщо хуртовина на Василя - вродять горіхи, щедро засипана зерном підлога в хаті - на багатий урожай, багато пухнастого інею на деревах - до хорошого медозбору.

Бажаю вам гарного та приємного свята!
За джерелами інтернету
викладач Гладка Л.І.



СВЯТА ЗИМОВОГО ЦИКЛУ У МОЇЙ РОДИНІ

Зимові свята вважаються найбільш світлими, довгоочікуваними, веселими і радісними, саме тому їх варто відзначити з близькими тобі людьми. У моєї родини є традиція, започаткована ще прабабцею.

З народження першої дитини був закуплений набір ялинкових прикрас, потім з дорослішанням кожного покоління він поповнювався і на сьогодні вся зібрана колекція іграшок прикрашає мою новорічну красуню. І коли засвічуються яскравим сяйвом вогниці на ялинці та виблискують різноманітні прикраси, ми згадуємо всю рідню, на честь кого були куплені новорічні іграшки. Цього року на ялинці засяяли нові прикраси в зв'язку з народженням моєї сестрички. На цьому традиції не закінчуються, оскільки вже декілька років поспіль ми разом усією сім'єю ходимо на новорічну фотосесію. Це дарує нам справжній святковий настрій та позитив на прийдешній новий рік.

Колісник Анастасія, здобувач освіти групи №12



Християнський світ відзначає Різдво Христове як одне з найдавніших свят. Його завжди святкували мої бабусі і прабабусі, святкує моя родина і буду святкувати я. Це світле і радісне свято, я навіть би сказала, якесь казкове! Мабуть через те, що воно зимове і завжди сніжне.



У моєї сім'ї прийнято відзначити його в родинному колі. Ми розпочинаємо готуватися до свята завчасно: вигадуємо, які страви будемо готувати, що одягнемо і які нові колядки будемо вчити. Переглядаємо в інтернеті історію цього свята, щоб щось не забути. Це цікаво! І робимо

Щедрий вечір є невід'ємним у череді зимових свят. Увечері 13 січня усі українські сім'ї збираються в теплих домівках, готують традиційні страви та відчиняють ворота для щедрувальників. Скрізь лунає прославлена на весь світ пісня «Щедрик». Діти та дорослі в красивих вбраннях з розфарбованими у різні образи обличчя йдуть із зіркою в руках до домівок знайомих, щоб подарувати їм святковий настрій.

Ми з одноклассниками вирушили у гості до родичів, що проживають у мальовничому селі Гунька Вінницького району Вінницької області, щоб відсвяткувати Щедрий вечір. Тут проживають дуже щирі та добрі люди, які шанують стародавні українські традиції. У кожній домівці нас радо зустрічали, а ми натомість співали гарні щедрівки. Незабутні враження, привітання та десятки подарованих посмішок, дали нам настрій на весь новий рік.

Щедрий вечір – це свято, на якому зустрічається уся родина, а також з'являються нові знайомства та народжуються веселі історії.

Зінченко Максим, здобувач освіти групи №39

ми це з задоволенням.

6 січня - Святий Вечір. У цей день із появою першої зірки ми сідаємо за щедрий, але пісний стіл. За традиціями готуємо страви з капусти та грибів, риби, не обходиться без вареників з різними начинками. Основним частуванням на Святий вечір у нас є кутя. Ми полюбаємо додати в неї різні смаколики: горіхи, родзинки, мед. Окрім куті є ще 11 страв. Нам бабуся розповідала, що це число збереглося з давніх і означає кількість апостолів.

Починає вечерю наш батько. Він запалює різдвяну свічку і благословляє вечерю. Коли я була маленька, мій прадідусь завжди приносив в хату дідуха і розповідав нам, що дідух символізує урожай, добробут, а ще служить оберегом від злих духів в нашій хаті. Ми довго і весело сидимо за столом. І такі моменти запам'ятовуються назавжди. Ніхто нікуди не спішить, ми розмовляємо і насолоджуємось нашим спілкуванням.

А вже ввечері наступного дня, 7 січня, ми збираємося гуртом та ідемо колядувати до сусідів та знайомих. Ці веселі зустрічі теж залишаються у нас в пам'яті надовго. Нам роздають солодощі і від цього ми отримуємо радість і задоволення.

Діана Бойчук, здобувач освіти групи №10



В Україні здавна святкують чудове, веселе, довгоочікуване свято – Різдво Христове.

Починається це свято ще з вечора 6 січня, Святвечора-Сочельника. Потрібно приготувати 12 пісних страв, з яких обов'язковою повинна бути багата кутя з пшениці, горіхів, халви, маку, ізюму та узвар із сухофруктів. Святвечір зустрічають при появі першої зірочки, коли народився Ісус. Збираються діти зі своїми сім'ями та йдуть до батьків на святкування.

Зранку 7 січня починають колядувати і славити народження Ісуса.

Найкраща традиція Різдва Христового – проводити час та

спілкуватися з рідними. Це той час, коли можна зібратись і посидіти у рідному колі, те відчуття, коли рідні збираються за одним столом є одним із найкращих відчуттів в світі. Я б віднесла сім'ю до восьмого дива світу, адже дорогі люди завжди зіграють твою душу в будь-який період року. Неважливо, чи це люта зима, чи спекотне літо. Тому Різдво – це одне із найкращих свят в християнському світі, де всі дорогі люди збираються в одному місці.

Зимовий час сповнений нових вражень і добре, коли ці враження отримуєш у колі сім'ї.

Вікнянська Ангеліна, здобувач освіти гр №41



Різдво у моїй родині – це одне з дванадцяти найвеличніших свят, які ми святкуємо завжди разом. Святковий Дух Різдва та правила святкування передавались нам усними порадами або власним прикладом від найстарших членів нашої родини. Але щоб зрозуміти та відчутти всю велич та радість святкування, потрібно було пройти нелегкий, але дієвий шлях, який був перевірений віками.

Найголовнішим правилом було дотримання Різдяного посту, який розпочинався 28 листопада та тривав до 6 січня включно. У цей період часу вся наша родина намагалася обмежити себе в їжі, розвагах, надмірному спілкуванні. У перший та останній тиждень посту потрібно якомога частіше бути присутнім на службі у храмі, а також, якщо є для того духовні і тілесні сили, взагалі утриматись від вживання їжі хоча б перші три дні. У подальшому дозволялося вживати лише їжу рослинного походження, яку споживали двічі на день після ранкової та вечірньої церковних служб. Отже, після нелегкого шляху готувалися 6 січня до першого Святвечора. Найменші учасники родинного святкування з самого ранку носять пару калачів, один з яких іде на обмін до тих, кого їхні батьки запрошують на вечерю, кажучи: «Просив тато, просила мама і я вас запрошуюю приходьте до нас на вечерю». Кожна дитина мала запросити хресних батьків, які пригощають їх цукерками, дарують цінний подарунок на згадку. Надвечір уся велика родина з калачами та пісними стравами збирається у найстаршого члена родини. Вечеряти починають після того, як на небі з'явиться перша зірка, але не пізніше 6 години ве-

чора. На столі повинно бути 12 пісних страв, обов'язково кутя та узвар. Вечеря розпочинається з колективної молитви, яку біля столу виконує вся родина, потім, починаючи від найстаршого до наймолодшого учасника вечері, споживають мінімум три ложки куті.

До Різдяних колядок у нашому селі теж серйозно готуються. У церквах, музичній школі, де збирається наша молодь, формуються колективи, які вивчають старовинні колядки, створюють вертеп або велику восьмикутну двобічну зірку з малюнками на тему Різдва, в середині якої є підсвітка. Колективи колядників загалом складаються з найближчих сусідів, це робиться для того, щоб повечеряти у своїй родині та швидко зібрати весь колектив, поки у інших родинах не вийшли за столу та не порозходились. Сама подія колядування у нашому селі відбувається так: велика родина сидить за столом, раптом ледь чути, а потім все голосніше чути дзвоник, ще один обов'язковий атрибут колядників. А вже потім радісні крики: «Христос народився! Славимо його!» У нашому селі господар обов'язково запрошує всіх колядників зайти до хати. Вимикається світло в хаті, адже у колядників є своє чарівне світло, яке підсвічує їхню інсталяцію. Побачивши це перший раз у дитинстві я, як і всі інші діти, був вражений та переповнений позитивними емоціями. Тому у день перед Різдом кожен з нас при найменшій можливості повертається до рідного села, щоб відчутти величезну силу свята, яке базується на вірі, надії та любові. Різдво у нашому селі святкують три дні, запрошують та ходять один до одного гостювати та колядувати.

Формагей В.Г., майстер виробничого навчання

КРАСА І БІЛЬ ПОДІЛЛЯ

Не буває любові до великої Батьківщини без турботи про малу, якщо ми хочемо бачити Україну такою, як у наших мріях. Процвітаючою, величною, вільною. Наше Поділля, по праву, має пишатися своєю історичною спадщиною, яка залишила по собі шедеври архітектури: казкові замки, величні палаци та непорушні фортеці. Сьогодні вони дають можливість зазирнути в минуле, згадати про тих, кого давно вже немає, але хто так щедро творив цю красу.

А ми... Як ми бережемо те, що залишилося у спадок?! Ми захоплюємось незвичайною архітектурою і водночас байдуже спостерігаємо, як час руйнує красу людського творіння.

Саме тому у рамках творчо-пошукового проекту уже другий навчальний рік поспіль триває наша учнівська експедиція про красу і біль Поділля.

Розпочали ми у серпні із села Селище, що на



З цього ракурсу колишній замок-палац виглядає привабливо та аристократично - Центральний вхід, заїзд для карет. Тут у нашій уяві все ж оживає - «Китайська кімната», старовинні меблі, бібліотека, родинний архів, «портретна зала». Ти ніби відчуваєш музику, людей, час...

Обійшовши замок, помічаємо, як час безжально руйнує стіни, красу людського творіння і працьовитості.

Саме за ініціативи Софії Холоневської 1780 року в Янові з'явився костел і монастир бернардинців з келіями.

У храмі майже 140 років правили службу. Нині велична пам'ятка у стилі барокко притихла, не звучить як колись гордість костелу - величний орган.

На самій вершині костелу ми можемо ще помітити залишки колишньої барокової розкоші і відбиток радянських часів - червону зірку.

Колишні келії теж ніби вивільняють себе від чужорідної плитки того часу. А спальню роду Холоневських час хоче заховати від людського ока. Нині костел чекає на свою кращу долю. Ми переконались, що місцеві жителі бережуть і знають історію села. Випадкова зустріч і розповідь Людмили Степанівни Бадрак про минуле Іванова так нас зацікавила, що ми обов'язково приїдемо сюди ще раз.

У першій половині 19 ст. на крутому схилі Південного Бугу у селі Гушчинці був збудований прекрасний двоповерховий княжий палац Гіжицьких. Пізніше маєток як частина приданого Анни Гіжицької перейшов до володіння



князівського роду Абаменіков.

Класичний стиль, (колони) благородна простота, спокійна велич. Кінні екіпажі зупинилися біля центрального виступу з колонами, які і сьогодні міцно тримають на собі палац. Та золоті часи палацу минули. А зайти під колишній дах і до колишніх стін все ще можна, але обережно.

Нам стало відомо, що у 2009 р. Гушчинці відвідав нащадок княгині Абаменіков, казав, що готовий відреставрувати палац, але за однієї умови: аби той був у приватній власності. На жаль, пройшло більше 10 років, а палац так і чекає на кращі часи.

Вже дорогою назад, ми обговорювали і уявляли як цей палац може виглядати, якщо його відродити. Віримо, що так буде. А палац Гіжицьких – Абаменіков стане окрасою архітектурної пам'ятки Поділля.

Це була наша перша виїзна експедиція, яка залишила по собі чимало емоцій, вражень, але ще більше, мабуть, приводів для роздумів. Переконали: це невеличке наше



Тиврівщині. Саме тут розташований Черленківський замок, одна із башт якого гордо підвищується над крутим берегом Південного Бугу. Як свідчать історичні джерела, Кам'яний замок у Старому Черленкові збудував у середині XVII століття хтось із шляхтичів Черленковських – власників містечка. Зараз від повноцінного замку залишились лише руїни двох веж і залишки замкових фундаментів, а також підземні ходи, які, за переказами, ведуть аж до Вінниці.

Переповнює подих, коли торкаєшся стін двоярусної шестигранної вежі, яка згодом була перетворена на родинний склеп Щеньовських. Тут можна годинами блукати на самоті з думками, й в уяві перенестися в ті часи, коли замість руйн височили могутні стіни та високі башти.

У будівлі помітні реставраційні роботи, але, на жаль, тривають вони вже близько 10 років. Хочеться вірити, що вже зовсім скоро відновні роботи будуть завершені і ми почуємо про Черленківський замок як перлину туристичного маршруту Вінниччини.

Передчуття від нових відкриттів щоразу додають нам наснаги й сили рухатись вперед. Після селища нас че-



кала Калинівщина. Наша зупинка – с. Іванів, одне з найстаріших сіл Вінниччини. Перші згадки про нього, як про Янів, зустрічаються в описах далекого 1410 року. Містечко, якому ще у XVI столітті було надане Магдебурзьке право. Тут нас зустрів величний замок-палац Холоневських.

Місцевим жителям, напевно, звично жити біля палацу, а для нашого свіжого погляду тут все цінне. Його історія бере початок ще в XV столітті, коли на цій території князь Збараський спорудив фортецю Янів. До кінця століття вона перетворилася на бастион з вежами, оточений глибоким ровом із водою. Частина колишніх фортечних укріплень і сьогодні ми бачимо над дорогою. У XVIII столітті зникає потреба в утриманні захисних споруд, і польський магнат Холоневський розібрав частину стародавніх замкових укріплень й перебудував фортецю на палац у стилі барокко.

Перебудова була настільки масштабною та грандіозною, що усі будівельні роботи закінчились вже по смерті Адама Холоневського.

дослідження стане своєрідним боргом перед землею, яка для кожного з нас є чимось більшим, чим просто «місце народження». І ми неодмінно вирушимо в дорогу ще не раз.

Листопад подарував нам ще одну незабутню подорож... Ні пронизливий вітер, ні надокучливий осінній дощ не змусили нас відмовитись від чергової творчо-пошукової експедиції.

Стара Прилука – містечко давнє, згадується мало не в Іпатіївському літописі. Овіяне історичними подіями, переказами і легендами. Кажуть, тут може знаходитися копія Маріїнського палацу.

Мова йде про староприлуцький палац Мерінга – останнього власника палацу, який зробив реконструкцію і надав йому сучасного вигляду.

Здалеку маєток виглядає велично і навіть помпезно, вгадується колишня необарокова краса. Але якщо підійти ближче, бачиш, що більш як за 100 років свого існування, будинок постарів.

В унікальному парку кінця 18 ст. колись були фонтани, леви, фасади, рідкісні рослини. До сьогодні дожили тільки блакитні ялини та сосни. І якби вони могли говорити, мабуть, розповіли б нам дуже багато цікавого.



Інтер'єр палацу частково зберігся. І яким було наше здивування, коли зайшовши до холу, ми побачили східні ісламські мотиви в оздобленні стін, підлоги, стелі.

Різьблені арки, ліпнина на стелі, різноманітні візерунки на стінах. В окремих кімнатах, збереглось оздоблення з червоного дерева, що додає йому значимості і вишуканості.

Достеменно невідомо, хто архітектор цієї краси, але якби був рейтинг палаців Поділля, прилуцький палац однозначно посів би перші позиції. Але сьогодні ми тут, бо палац Мерінга переживає не найкращі часи і чекає на свого мецената. І, можливо, черговий наш сюжет стане початком порятунку неймовірної архітектурної пам'ятки нашого Поділля і України.

Нападівка. Звичайний населений пункт в Україні, що на подільській Липовеччині. Саме тут і знаходиться історична будівля, що отримала ім'я Тора Ланге – остан-



нього власника садиби, датського вченого, який обрав для проживання родинний маєток своєї дружини.

Проте, сама забудова палацу і парк навколо нього, були закладені польським поміщиком Валеріаном Прилуцьким. Кам'яний палац на 18 кімнат одноповерховий, однак надзвичайно елегантний та симетричний. Зведений у стилі зрілого класицизму із звичними нам колонами.

І хоча в рамках історії пройшло не так вже й багато часу, бо було це у другій половині 18 століття, сьогодні ми можемо спостерігати лише залишки тієї розкоші.

Вже давно немає вікон і дверей, овальна зала і кімнати прикрашені барельєфами. Але треба добре придивитись, щоб розгледіти тут античну тематику.

Маєток був оточений муром, а висока в'їзна брама зустрічала не одну карету гостей палацу.

Сьогодні ми споглядаємо лише її залишки, як і те, що залишилось від фонтану і флігеля поміщицького маєтку.

КРАСА І БІЛЬ ПОДІЛЛЯ

Час невблаганний. Осипається помпезна ліпнина, навіть на даху вкоринилось дерево.

Вівіска «Пам'ятка архітектури охороняється державою», не змогла зупинити людську недбалість і байдужість.

Тривожить думка, що, якщо б ми сьогодні сюди не приїхали, завтра вже могли б цього і не побачити.

Зображення відреставрованої пам'ятки розроблене архітекторами ще в 2014 році. Але палац Тора Ланге ще й досі чекає на свою кращу долю. Віримо у краще.

Сьогодні не можна уявити повноцінного духовного життя країни без долучення людей до історії, культурних надбань, унікальних творинь мистецтва й архітектури, які з глибини віків міцно з'єднують сьогоднішній день з минулим і майбутнім.

Бережімо те, що маємо, і відроджуймо те, що втратили. Допоки не пізно.

Бережок С.М., викладач історії

Ластівка І.В., викладач української мови та літератури

PS Пропонуємо Вашій увазі відеороботу за результатами творчо-пошукової роботи «Краса і біль Поділля»



У НАШІЙ ДРУЖБІ – НАША СИЛА!

Дружба – велика цінність у житті людини. Завдяки підтримці друзів ми стаємо більш упевненими й сильнішими, що дає можливість подолати перешкоди й досягти мети. Тому треба завжди берегти й цінувати товаришів, бо в справжній дружбі – справжня сила.

Ось так непомітно промайнули три роки навчання групи №39 у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі.

Прийшовши на навчання у 2018 році ще зовсім юні учні не до кінця усвідомили значимість вибору їхньої професії, у силу їх вікових особливостей ряд учнів мали сумніви та до останнього зводили, а чи не помилилися? Чи зробили правильний вибір.

Так провчившись деякий нетривалий час, ми запитали їх чи був правильним їх вибір? Адже від правильного вибору професії, яка в майбутньому буде приносити не тільки фінансово-матеріальну ви-

году, а й стане улюбленою справою, яку виконуєш із задоволенням, залежить майбутнє особистості.

Так усі без винятку учні зазначали, що вони не помилились у виборі професії, а зокрема, і навчального закладу.

Час невпинно біжить, ось уже на дворі 2021 рік, ще мить – і вже випускники.

За цей час можна сміливо зауважити, що група №39 – це згуртований колектив, кожен в якому є індивідуальною, неповторною особистістю, яка здатна прийти на допомогу товаришам у будь-яку мить.

Безумовно, виникали непорозуміння, конфліктні, непередбачувані ситуації, без них ніяк, але усі вони ніщо, коли є мить згуртованості: один за всіх та всі за одного.

На сьогодні нам, як керівництву навчальної групи, приємно спостерігати за нашими без 5 хв. випускниками, сформованими особистостями, які чітко знають, чого вони хочуть та прагнуть в подальшому майбутньому.

Користуючись нагодою, хочемо под-



якувати колективу групи №39 за тісну співпрацю протягом навчання. Адже тільки у взаємодії один з одним ми можемо вирішувати усі нагальні проблеми та досягати нових висот, що неодноразово доводили Ви, учні 39 групи.

Кожен з Вас є особистістю, яка залишила яскравий слід у житті навчальної групи та навчального закладу загалом, а також наших серцях.

Кермаш В.С., викладач суспільних дисциплін, Домінов М.А., майстер виробничого навчання





НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК У МОЄМУ ЖИТТІ

Слово «подарунок» за смисловим значенням схоже з такими поняттями як «дар» і «пожертвування».

Отримувати подарунки люблять, мабуть, усі. Хтось соромиться, коли йому дарують презент, хтось – щиро радіє, а хтось підстрибує від щастя. Подарунок покращує настрій, дарує відчуття потрібності і приносить щирі позитивні емоції.

Дарування подарунків – це ціла наука подяки, вміння віддавати, а не шкодувати те, що даруєш. Процес подяки полягає в тому, що ми робимо людині приємно не за щось, а просто так, за те, що вона є на світі. Таким чином ми демонструємо свою любов і повагу, намагаємося свої почуття передати в самому подарунку.

У цьому номері з нами здобувачі освіти поділилися враженнями про їхній найкращий подарунок в житті.

Найкращим подарунком у моєму житті буде хороша робота за професією по завершенню навчання в училищі. Щоб ті знання, які я отримав, були корисними в майбутньому. А праця приносила не лише матеріальне задоволення, а й моральне. І найголовніше у моєму житті – щоб усі були здорові та був мир!



Бортник Дмитро,
здобувач освіти групи № 10

У кожного в житті є речі чи люди, без яких не уявляєш свого життя. Для мене найціннішим подарунком є час, який рідні та друзі присвячують мені. Адже всі завжди кудись поспішають і не помічають нікого, окрім себе та своїх проблем. Якщо мені приділяють бодай трішки часу, то я відчуваю тепло та турботу. Я вважаю, що такі емоції неможливо замінити ніякими матеріальними цінностями.



Миколенко Руслана,
здобувач освіти групи № 10

Напевно, що кожна друга людина полюбляє отримувати подарунки, адже вони завжди піднімають настрій. Тому і у кожного в житті був свій найкращий подарунок.

Чого мені тільки не дарували. Здебільшого – це солодощі, косметика, аксесуари, вироби своїми руками та інше. Я завжди ціную те, що мені дарують мої друзі та близькі, навіть якщо це дрібничка.

Тому, думаю, найкращий подарунок у моєму житті був від бабусі. Вона мені подарувала ноутбук, на який витратила чимало грошей. Це був несподіваний подарунок, який навіть не очікувала від неї.



Скрипніченко Каріна,
здобувач освіти групи № 3

Мені завжди дарували щось звичайне чи просто потрібне. Але на моє вісімнадцятиріччя подарували стрибок з парашутом. Я давно про нього мріяла, проте була дуже здивована. Ця подія додала в моє життя багато емоцій і екстриму. Звісно, страшно стояти на краю літака, коли маєш зробити крок вперед, але ті відчуття, що наповнюють тебе у мить польоту, коли бачиш прекрасний захід сонця та ніби сторінку атласу внизу, залишаються в пам'яті назавжди, усе це важко передати словами. Я дуже вдячна за цей подарунок і підтримку, бо сама я, певно, не наважилася б.



Дробязко Тавіфа,
здобувач освіти групи № 2

Хто не любить отримувати подарунки? Майже неможливо уявити собі таку людину. Очікуваний або неочікуваний, коштовний чи просто приємний дріб'язок – усе це неважливо, якщо дарують від щирого серця. День народження – це найкраще свято, завжди є смачний торт, який спекла мама, та звичайно ж чудові подарунки. Немає значення, скільки коштує подарунок, адже це є знаком уваги та турбо-

ти. Як кажуть, найкращий подарунок той, який зроблений своїми руками. І на мій день народження моя племінниця подарувала мені цукерницю, яку зробила власноруч. Для мене це був найліпший подарунок. Тому, що туди вкладена любов і зроблено це руками моєї найдорожчої племінниці.



Леваднюк Вікторія,
здобувач освіти групи №9

Найкращим подарунком, який я отримала на день народження був телефон, який мені подарували мама з татом. Мені він дуже сподобався, але я усвідомила, що мені перш за все він сподобався не через те, що був крутим, а через те, що я відчула турботу та піклування рідних. І знаю, що мрії збуваються, потрібно лише повірити в них. А для їх здійснення потрібно дуже мало: лише допомагати своїм любим батькам. І все, про що ти мрієш, стане дійсним.



Михайлова Ольга,
здобувач освіти групи №9

Найкращим подарунком у моєму житті став приїзд дядька, якого я дуже давно не бачила. Ми сиділи всі разом готувалися до приходу гостей, раптом хтось постукав у двері. Всі родичі, прикидаючись сильно зайнятими, просять мене відчинити. Я підходжу до дверей, дивлюсь у вічко – моєму щастю не було меж.



Анастасія Колісник,
здобувач освіти групи №12

Чого мені тільки не дарували!

Здебільшого це невибагливі речі, наприклад: телефон чи ноутбук, навушники, одяг, парфуми, косметика або просто гроші. Усі ці подарунки мені звичайно були до вподоби, але найбільше мені сподобався сюрприз друзів на моє 16-річчя, коли вони прийшли до мене о 00:00 год, щоб привітати мене. Це було дуже неочікувано. Лунають хлопки, дарують квіти, великий портрет із моєю світлою і найсолодший торт в обличчя. У мене до цього часу море приємних емоцій та вражень.



Залісна Ярослава,
здобувач освіти групи №12

До мого дня народження залишалися лічені дні. Я навіть не замислювалась на рахунок цього, адже ми домовились з мамою, що не будемо його святкувати, оскільки всі мої рідні, з якими можна було б його відсвяткувати, були далеко від нас: тато на роботі в Києві, тітка на морі....

Ось і настав той день. Щойно стрілки годинника перейшли за північ, мене почали вітати мої друзі та знайомі, заснула я вже під ранок. Прокинувшись від того, що хтось на всю кімнату почав кричати: «З днем народження!». Як тільки я відкрила очі, мені одразу дали маленьку коробочку, я не розуміючи, що робиться, дивлюсь, а біля мого ліжка стоять всі мої рідні. Я навіть не могла уявити, що вони все ж приїдуть. Пізніше виявилось, що в коробочці була каблучка, але це вже було не так важливо. Після того, як я її приміряла, вже не знімала. Ця каблучка служить хорошим спогадом, який є одним з найкращих в моєму житті.



Гуменна Вікторія,
здобувач освіти групи №12

Я дуже люблю свято з нагоди мого народження. Посмішки, квіти, привітання, смачний пиріг, спілкування з друзями та, звичайно ж, чудові подарунки. Мій

день народження був нещодавно. Я мріяла про маленьку собачку, і моя мрія здійснилась: батьки подарували собачку. Мені було дуже приємно: цей сюрприз зробив мій день народження незабутнім.



Хміль Віталіна,
здобувач освіти групи №9

Подарунок – це, напевно, найприємніша річ, яка може трапитися з людиною, тому для мене день народження завжди особливий! Привітання, солодощі, квіти, спілкування з друзями, неочікувані подарунки. Немає ніякого значення, скільки коштує дарунок, бо він, в першу чергу, є ознакою турботи близьких людей. Але для мене дуже цінно, коли мої рідні та друзі, дарують мені щось таке, про що я давно мріяла, або те що мені дійсно необхідно.

Нещодавно святкувала свій день народження. Батьки подарували мені ноутбук, про який я дуже давно мріяла, та який потрібен не лише для розваг, а також для успішного навчання в училищі. А бабуся спекла мій улюблений торт. Мені було приємно, що вона пам'ятає, що саме цей торт я люблю з самого дитинства.

Тому не важливо, скільки коштує подарунок, головне, скільки любові та турботи було в нього вкладено.



Венгрус Роксолана,
здобувач освіти групи №9

Я пам'ятаю свій перший найкращий подарунок, ніби це було вчора, але це було 6 липня 2018 року. Здається, ці події я пам'ятатиму усе життя. Ранок розпочався, як завжди, але після сніданку тато сказав одягатися та їхати з ним. Для мене це було неочікувано, так як ніяких поїздок найближчим часом ми не планували. Приїхавши, вийшли з машини і попрямували до зоомагазину. Там я знайшла свого вірного друга – першу собачку. Моїм радощам не було



НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК У МОЄМУ ЖИТТІ

меж. За 2 дні ми з мамою перебрали безліч імен, але зрештою зупинились на Лінді. Минуло 2 роки, а вона щомиті приносить радість у наш дім.

Здається, мрія про те, щоб завести собаку банальна, і вона є в кожній другій малечі. З тієї миті коли з'являється маленький галасливий друг, починаєш розуміти, що мрії здійснюються, головне лише повірити і докласти зусиль для їхнього втілення.



Чайковська Світлана, здобувач освіти групи №29

Я дуже люблю свій день народження та з нетерпінням його чекаю! Адже це не лише чудові подарунки, а й посмішки, квіти, спілкування з друзями. Немає ніякого значення, скільки коштує подарунок, бо він, в першу чергу, є знаком уваги та турботи близьких людей.

Для мене дуже важливо, коли мої рідні та друзі дарують мені щось таке, про що я давно мріяв, або що мені дійсно необхідно. Чому? Тому що це ознака піклування про мене, бажання зробити мені приємне.

Мій день народження влітку, але я досі пам'ятаю, як я його відсвяткував. Батьки зробили мені приємний сюрприз: запросили багато друзів, які подарували багато цікавих подарунків та зробили цей день неперевершеним. Наповнили емоціями, які запам'ятаються на довгі роки.



Синюк Єгор, здобувач освіти групи №7

Ще в школі, коли я вперше почула про заповідник Асканія-Нова, я загорілася величезним бажанням його відвідати. Багато років мріяла про поїздку, читала, переглядала різні відеоролики, але не мала змоги його відвідати.

У 2018 році мені подарували квиток до міста Генічеськ, де й знаходиться цей заповідник. Коли я дізналася про поїздку,

приємно здивувалась, раділа та схвилювано чекала на неї. Мене переповнювали позитивні емоції.

Відвідавши заповідник, я побачила та дізналася багато нового й цікавого. Ця поїздка була найкращим подарунком у моєму житті.

Найдорожчі та небаїдужі люди здійснили мою мрію, за що їм безмежно вдячна.



Бага Маргарита, здобувач освіти групи № 5

Для кожного з нас подарунок – це щось приємне.

Для одних це золотий браслет, дорогий смартфон, а для когось сім'я.

Найкращим подарунком у моєму житті стала поява мого племінника, якого я з нетерпінням чекала.

Цей подарунок став для мене особливим, я змогла відчувати любов від маленького хлопчика, огорнути його ніжністю, турботою, добротою, увагою.

Отже, не важливо який подарунок, а важливо, щоб він став для вас особливим, який запам'ятається на все життя.



Казімірська Марія, здобувач освіти групи №16

Найкращим подарунком у моєму житті була подорож до міста Лева.

На мій 17-й день народження батьки, як завжди, подарували мені якусь банальну річ, тому я взяв ініціативу у свої руки і запропонував їм подарувати подорож, у якій я з коханою дівчиною три дні зможу провести в місті нашої мрії. Мої батьки люблять Львів, тому вони погодилися на цю пропозицію.

Забронювавши квартиру і придбавши квитки, я був готовий до подорожі. Так вийшло, що свій 17-тий день народження я зустрів у потязі, який віз мене до моєї маленької мрії.

Приїхавши до міста Лева, закинувши рюкзак в квартиру, ми чимдуж вирушили гуляти цим чарівним містом. Захоплюючись архітектурою, відчуваючи метеликів у животі від запаху

шоколаду, кави та кохання, що було між нами та літало у повітрі, я і не помітив, як минули 3 дні, але досі згадую їх, як мій найкращий подарунок.

Моя вам порада: найкращий подарунок – це той, який ви робите собі самі, але руками інших.



Слюсар Денис, здобувач освіти групи №39

Напевно, кожному колись дарували подарунки. І для кожного ці подарунки по-своєму особливі. Комуś для щастя достатньо якоїсь маленької речі, комуś потрібно щось набагато більше, а для когось найприємнішим подарунком може стати любов, турбота та ласка рідної людини.

Найкращим подарунком для мене стала поїздка на море. Хоч це було давно й після цього я там ще не раз була, той раз був найпершим і, напевно, найкращим, тому що я його запам'ятаю назавжди.

Для когось це може здатись банальним, а для мене неймовірний подарунок.



Саганенко Надія, здобувач освіти групи №25

Коли мені було 8 років, у моєї сестри був день народження. З нагоди її 16-річчя. Вона досить скептично ставилася до мене, але як сестра виконувала свою роль ідеально. Вона планувала повеселитися в місті з друзями. У той час у нас інтернету толком не було. А вона вкрай хотіла пограти в деякі MMORPG, я дізнався це з розмов по телефону. На той час мені не давали толком кишенькових грошей, але солодощі купували. І я вирішив умовити маму купити кілька дисків з іграми, про які дізнався з розмови. А опівдні ми викликали майстрів, щоб ті підключили інтернет. Вже був вечір і я сидів за її комп'ютером і грав в різні ігри з куплених дисків. Коли вона повернулася, у неї було тільки

одне бажання, спати. Вона не допускала мене до свого ПК, бо самі розумієте, 8-річна дитина може багато чого накоїти. До цього часу я вже не сидів за комп'ютером. Наступного дня ви б чули її радість, вона дзвонила всім, щоб її додали в друзі. Вона вперше побачила онлайн завдяки мені, тому що скільки б сестра не просила – мама їй відмовляла. А вона мріяла про інтернет.



Левчишин Леонід, здобувач освіти групи №13

Напевно, як і в житті кожної людини, було і буде багато матеріальних подарунків і в мене також. Але зараз хочу виділити подарунком подію, яка на сьогоднішній день є найкращою для мене.

У 2020 році у мене було декілька мрій, які я хотіла здійснити. Сказати чесно, думала, що мрії тільки для того, щоб мріяти. З приходом 2021 року прийшли не тільки нові сили та натхнення, але й втілення цих самих мрій. Не можу навіть передати емоціями. Тільки початок року, а я вже зрозуміла, що мрії можуть бути реальністю.

Бажаю і вам здійснити всі ваші мрії.



Сабащук Катерина, здобувач освіти групи №25

У нашій культурі, як і у багатьох народів, є досить цікавий та приємний звичай – підносити дарунки. Не важливо, на свято чи просто так (але частіше усього на День народження або Новий рік) люди звикли дарувати та приймати подарунки – як цінні у матеріальному плані, так і у емоційному.

Мабуть, одним з найважливіших подарунків для мене є велосипед. Так, звичайний (а може і ні – усе ж таки гірський!), з педалями та колесами велосипед. Чому так? Тому що ніяк по-іншому. Велосипед навчив мене швидкодії, відповідальності, спортивним на-

вчкам. Цей чудовий людський винахід завжди допомагав мені у справах, розвивав спортивні навички, та й хіба не в радість почути вітер в обличчя та побачити розмитий пейзаж?

Що я можу сказати? Тільки те, що велосипед у якості подарунка – це корисний вклад у майбутнє дитини.



Белінський Марк, здобувач освіти групи №4

Найкращий подарунок – це той подарунок, який закарбувався у пам'яті на все життя. Саме такий сюрприз у мої 13 років зробили родичі. Вони знали, що я люблю фотографувати, тому вирішили здивувати мене у мій день народження та подарували новий фотоапарат. Від такого сюрпризу я була в захваті. До сьогоднішнього дня ця річ покращує мій настрій та завжди радує.



Чемес Олександра, здобувач освіти групи №17

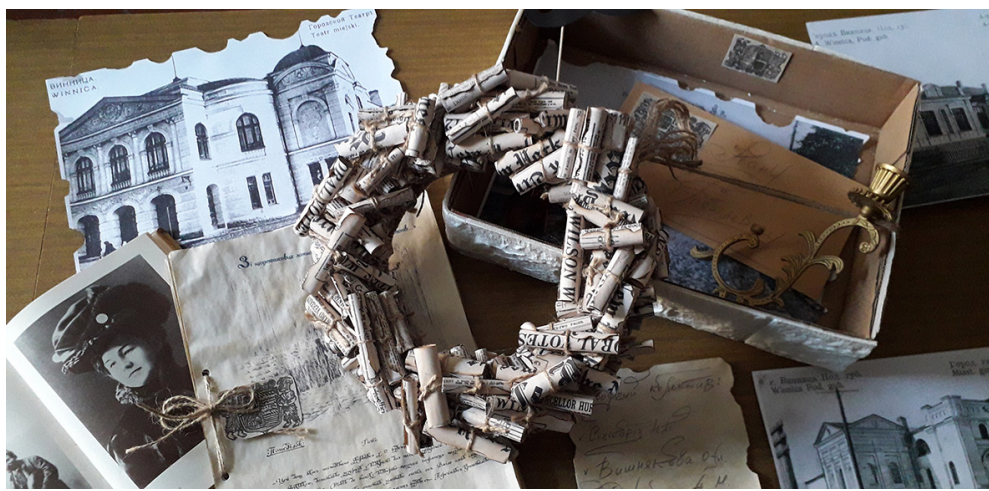
Найкращим подарунком у моєму житті є народження моєї меншої сестри. Мені її подарували батьки, коли я була в другому класі. Я її дуже люблю і завжди у всьому їй допомагаю. Ми з нею скрізь подорожуємо. Відтоді це найкращий подарунок.



Сенькова Вікторія, здобувач освіти групи №17

Початок. Закінчення у наступному номері

Опитувальник підготувала Березюк Л.В., майстер виробничого навчання



Конкурси... Стремління... Перемоги...

Енергія, запал, креатив і пізнання нового, стрімкий політ творчості, неабиякий ентузіазм та жага перемоги... Саме конкурси дають змогу проявити свої кращі здібності, сприяють вихованню патріотизму, поваги до історичного минулого, культури, звичаїв і традицій. Вони є вмілою демонстрацією своїх досягнень у певних видах мистецтва, чи презентацією свого «гіперактивного я» у сучасному світі інформаційних технологій.

Конкурси активізують творчу діяльність як учителя, так і учнів. А плідна співпраця при підготовці зближує, об'єднує, надихає... І ти цілком поринаєш у таємничу атмосферу чи то глибокого вивчення матеріалу, чи то винаходу чогось неймовірно захоплюючого, нового...

При підготовці до конкурсної дослідницько-пошукової роботи «Корифей українського театру», присвяченій 175-річчю від дня народження Івана Карпенка-Карого, творчу групу проекту зацікавила багатогранна особистість видатного драматурга, актора, режисера, одного із основоположників українського театру. Усвідомлюючи вагомість значення творчості театру корифеїв для України було створено телекомунікаційний проект «Корифей театального мистецтва». Пропонуємо увазі читачів «Молодіжного вісника» витяги зі щоденникових записів «Театр Корифеїв гомонів...», які є основною частиною проекту, що посів почесне і місце на обласному конкурс дослідницько-пошукових робіт.

Зі щоденникових записів «Театр Корифеїв гомонів...»

Понеділок:

Гість

...Цей дощ якось несподівано увірвався у її буденне життя. Впевнено пройшовши столітньою бруківкою, допитливо зазирнув у відкриті для палких зустрічей вікна... Грайливо пробіг сріблястим мостом. Довів до блиску відверто-жагучий багрянець полудневого парку. Розгостювався... Нестримно-смислово очистив золотаве листя лип. Вміло омив смутком із припорошеного мережива вулиць, замріяних арок, стомлених будівель... Перейнявся кришталевою сльозою яскравих спогадів на вицвілій афіші.

Сьогодні прем'єра ...

– Вас вітає величний Театр Корифеїв! Перший професійний український театр!..

Відкритий у 1882 році в місті Єлисаветграді (тепер м. Кропивницький). Самостійний!.. (Відокремився від польського та російського.)

На той час це було неймовірно явище, важливий етап становлення українського драматургічного мистецтва. До створення театру доклали чималих зусиль найталановитіші режисери, актори, літератори та громадські діячі. Його засновником був Марко Кропивницький, який майстерно володів усіма

театральними професіями. Після нього найдіяльнішими були Тобілевичі...

Стиль їхнього театру, що поєднував драматичне й комедійне дійство з музичними, вокальними сценами, включаючи хоріві й танцювальні ансамблі, вражав суто народною свіжістю і несхожістю на жоден існуючий театр. За свою плідну долю Театр Корифеїв зазнав і злетів, і падіння, але став славетною сторінкою української культури.

...Дощ гордовито омив епохальну афішу, поважні колони, гостинні двері, сходи та романтичну балюстраду. Замислився... Який волелюбний, могутній і водночас неперевершено чарівний дух українського театру!..

Віторок:

Світло...

У відчинене настіж вікно повіяло післядошовою свіжістю. Підвіконня стильно облаштоване під арт-стіл, хизувалося креативним дизайном. Яскраво-жовта чашка з ароматною кавою несамовито зваблювала не тільки зір, а й пробуджувала стрімке бажання доторкнутись до її гарячого духмяного подиху...

Але головним тут почувався незалежний MacBook. Високомірно та зухвало підморгнувши крутою заставкою, він закликав до свого віртуального світу.

– Поглянь-бо, який я могутній. Лише за мить можу легко видати сотню мегабайтів. Тільки поринь у мій віртуальний простір, і я покажу тобі велич світу: його красу та неймовірність, його біль і відчай, його віртуозність, славетність та волелюбство...

Мегапіксельний сенсор видав необхідну інформацію: «Тобілевичі – це український старовинний шляхетний рід литовсько-білоруського та польського походження. Представники родини Тобілевичів зробили значний особистий внесок у відродження національної ідентичності нашого народу і культурно-мистецького розвитку національного українського реалістичного професійного театру та театального мистецтва в Україні у буремний період ХІХ століття».

Четверо дітей Карпа Тобілевича із шести пізніше стали видатними діячами Театру Корифеїв. Це:

Марія (псевдонім Садовська-Барілотті). Вона належала до найкращих артисток і співачок свого часу.

Іван (сценічний псевдонім Карпенко-Карий). Найбільш відомий нам під псевдонімом Карпенка-Карого. Він виступав не тільки на сцені, а й був відомий у літературі як майстер реалістичних комедій і драм.

Микола (псевдонім Садовський). Микола взяв на честь матері прізвище Садовського і був знаменитим актором і режисером. У 1907 р. йому вдалося відкрити в Києві постійний Український театр.

Панас (псевдонім Саксаганський). Був відомим актором і режисером.

Кожен з Тобілевичів своєю творчою діяльністю написав не одну славнозвісну сторінку в історії українського театру, зба-

КОНКУРСИ... СТРЕМЛІННЯ... ПЕРЕМОГИ...

гатиши скарбницю культурних надбань нашого народу. Тобілевичі пристрасно боролась за глибоку народність та реалізм у театральному мистецтві, були майстрами української сцени та відігравали значну роль у розвитку передового театру в Україні.

...MacBook задиристо підморгнув, змінивши картинку на дисплеї.

–Ти, тільки поглянь! Який майстер слова! (презентація «Іван Карпенко-Карий – корифей українського драматичного мистецтва»)

...MacBook незадоволено моргнув і зати. Вимкнули світло...

Дякувати Богу, що є Світло вічне! Світло ВІРИ, НАДІ, ЛЮБОВІ, ТАЛАНТУ, ПРАВДИ, ДОБРА, МИЛОСЕРДЯ

Субота:

Кохання...

Джерельно-чисте, сонцесяйно-світле, зоряно-яскраве, божественно-неземне!.. Воно наповнює твоє буденне єство і ти несамовито поринаєш у химерне сплетіння любовних тенет... Взаємне!.. Саме про таке мріяла зірка українського театру ХІХ століття, неповторна та неперевершена Марія Заньковецька, до нестями закохана у Миколу Садовського. Раз на сто років народжуються такі таланти. А Кохання?..

«Кохання не з першого погляду, а з першого звуку! Це й не побачила його, а вже охопив страх, в очах – наче яскраві промені сонця, у голові – запаморочення. Слухала б цей голос і слухала!»

«Кохання осяяло все її нудне й сумне життя в Бендерах. Усе що раніше викликало огиду та розчарування, набувало нового сенсу: вона опинилася тут, щоб зустріти це неймовірне щастя, це сонце єдине, цю радість, що перехлюпувалась через вінця.»

«Незважаючи на всі родинні негаразди, Марія була щаслива. Поруч – кохана людина, що фанатично вірить у її талант, вони – одне ціле, такого неперевершеного дуєту не знала жодна сцена світу. Микола так само талановитий, жодного фальшивого звуку, довершено веде свою роль, а пристрасність і грати не доводиться, вона спалахнула між ним так яскраво, що самим лячно, і немає вже сенсу приховувати від друзів-акторів, шила в мішку не скрити, щасливих очей не сховаєш.»

«Слава про неї гриміла по всій імперії, її запрошували на найкращі сцени з фантастичними, нечуваними гонорарами. Газети, часописи захилялися від компліментів. Видатні люди схиляли коліна перед її талантом: Антон Чехов, Лев Толстой, навіть українофоб Суворін – здався, визнав, пролив «крокодилячі сльози». Художники, фотографи просили Заньковецьку позувати, втілювали її образ на папері, на полотні...»

«...Любий, моє серце наповнене лише тобою, роки линуть, мені вже п'ятдесят, а без тебе я не можу, не вмію, не хочу жити...»

Любов довготерпить, любов милосердствує, не задрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечестно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!

Любов ніколи не перестає!

Біблія. 1 до коринтян 13: 4-8

Неділя:

Віра...Надія...Любов...

Триптих

I Віра...

Упевнена, настане Світлий День!
Моя Пречиста, буде в тебе свято:
У мирнім небі – лише дзвін пісень...
У кожнім серці – радості багато!..
І зазоріє

щаслива доля.

В родині – злагода,
тепло й довіра.

Я знаю буде

Твоя лиш воля:

У душах – віра!

Нетлінна віра...

Віра!

II Надія...

Розквітне рідна
у сяйві чистім!
Всміхнеться щиро
блакитноока –
Моя веселка,
з бажань в намісті,
В вінку з надії,
з мрій паволока...
Моя Вкраїно!
Лелечий краю!
У серці – правди
вогонь палає.

Я свято вірю!

Я твердо знаю:

Зоря надії

Віками сяє!..

Моя надія...

Надія.

III Любов...

Я сподіваюся на чисте диво –
Зло переможене добром навіки!
Вдивляюся в Твою блакить мрійливо...
Свята любов – завжди безцінні ліки.
Ця сонцесяйна
й непереможна –
Твоєї долі
святий Покров.
її збагнути
не завжди можна.

Лунає знову й знов
Із пристрасних розмов,
Зі щирих молитов,
Основа всіх основ –
Любов!..

...Сонячне проміння впевнено пробігло просторою сценою. Грайливо бавлячись антикварним інвентарем, на мить зупинило погляд на осяяних блиском портретах корифеїв українського театру. Це вони – волелюбні володарі сцени!.. Найкращі! Професіонали! Душа і міць українського народу. Оспівуючи велич та біль, красу і щем, пробуджували невимовну жагу до життя, найкращі прагнення, совість...
Воїстину безмірна їх любов!..

Статтю у повному обсязі ви можете прочитати, використавши QR-код.



Наталія Січкоріз,
член Національної спілки
журналістів України,
завідуюча бібліотекою
Діана Мартинюк,
здобувач освіти групи №18

КОМП'ЮТЕР У НАШОМУ СТІМКО ЗМІНЮВАНОМУ СВІТІ

Останнім часом навколишній світ швидко змінюється. Суспільство все більше і більше інформатизується. Постійно з'являються нові пристрої, більшість з яких комп'ютеризовані.

Робота і навчання можуть здійснюватися дистанційно. Ситуація у світі з вимушеним карантинним спонукала перейти у режим онлайн багатьох працівників і учнів, які навіть і не планували цього робити, якби не вимушена ситуація. Якщо подумати над цим питанням, то у нашій країні та і, мабуть, у більшості країн світу, ще декілька років тому це було малоймовірним. Сьогодні практично у кожній сім'ї є комп'ютери або мобільні пристрої, підключено інтернет. Інформаційно-комунікаційні технології теж змінюються і стають доступнішими. На наших очах світ реально дуже швидко стає іншим.

Стрімко підвищується комп'ютерна грамотність населення, при цьому вік лю-

дини не є перешкодою: і старі, і малі освоюють комп'ютерну техніку і дистанційні технології. Наприклад, у 2020 році 96-річний італієць Джузеппе Патерно здійснив свою мрію і закінчив з червоним дипломом університет Палермо. Оскільки закінчення навчання припало на карантин у зв'язку з епідемією коронавірусу, старенький опанував нові технології, щоб мати можливість закінчити навчання.

Можна багато говорити про шкоду, якої може завдавати і дітям, і дорослим надмірне занурення у віртуальний світ. Але, якщо розумно підходити до використання різноманітної комп'ютерної техніки і комп'ютерних технологій, то життя людей насправді переходить на більш високий рівень. Ми маємо можливість не тільки дізнатися багато корисної інформації, навчатися автоматизувати роботу, спіл-

куватися, віртуально подорожувати, купувати і так далі. З кожним роком все більше техніки керується комп'ютерами. Маленькі смарт-годинники на руці, які є практично повноцінними гаджетами, комп'ютеризована побутова і промислова техніка, електромобілі з автопілотом – цей перелік можна ще продовжувати. Чи насправді ми не живемо у фантастичному світі, про який ще півстоліття назад писали фантасти?

При цьому усім нам, а особливо підростаючому поколінню, потрібно не забувати, що комп'ютеризація скоротить малокваліфіковані робочі місця. Тому треба знаходити своє місце у житті, яке буде і надалі змінюватися, навчитися вчитися, підвищувати свій професійний рівень, щоб можна було бути впевненим у завтрашньому дні.



15 лютого відзначається День комп'ютерника. Вітаю весь колектив нашого навчального закладу з цим професійним святом, оскільки всі ми причетні до нього: хто навчаючи, хто навчаючись, а хто і з сьогоднішніх наших учнів можливо сприятиме ще більшому вдосконаленню ІТ нашої країни.

Стець Ірина Іванівна,
викладач спецдисциплін

Як виявити ознаки Інтернет-залежності у дитини?

Якщо були виявлені можливі симптоми інтернет-залежності у дитини, необхідно дотримуватися наступного алгоритму дій:

1. Спробуйте налагодити контакт із дитиною. Дізнайтеся, що їй цікаво, що турбує, і так далі.

2. Не забороняйте користуватися Інтернетом, але постарайтеся встано-



ДИТЯЧА БЕЗПЕКА В ІНТЕРНЕТІ: ТЕХНОЛОГІЇ ТА РЕКОМЕНДАЦІЇ НА ДОПОМОГУ БАТЬКАМ

вити регламент (кількість часу, яку дитина може проводити онлайн, заборона на мережу до виконання домашніх уроків та інше). Для цього можна використовувати спеціальні програми батьківського контролю, що обмежують час у мережі.

3. Обмежте можливість доступу до Інтернету тільки своїм комп'ютером або комп'ютером, що знаходиться в загальній кімнаті, – це дозволить легше контролювати діяльність дитини в мережі. Слідкуйте за тим, які сайти вона відвідує.

4. Попросіть дитину протягом тижня детально записувати, на що витрачається час, що проводиться в Інтернеті. Це допоможе наочно побачити і усвідомити проблему, а також позбутися деяких нав'язливих дій, наприклад, бездумного поновлення сторіночки в очікуванні нових повідомлень.

5. Запропонуйте своїй дитині зайнятися чимось разом, постарайтеся чимось захопити. Спробуйте перенести кібердіяльність у реальне життя.

Наприклад, для багатьох комп'ютерних ігор існують аналогічні настільні ігри, в які можна грати всією сім'єю або з друзями, при цьому спілкуючись один з одним наживо. Важливо, щоб у дитини були не пов'язані з Інтернетом захоплення, яким би вона присвячувала свій вільний час.

6. Діти з Інтернет-залежністю суб'єктивно відчують неможливість обходження без мережі. Постарайтеся тактовно поговорити про це з дитиною.

Обговоріть ситуацію, коли в силу якихось причин вона була змушена обходитися без Інтернету. Важливо, щоб дитина зрозуміла: нічого не станеться, якщо на деякий час «вийти» з життя Інтернет-спільноти.

7. У разі серйозних проблем зверніться за допомогою до фахівця.

Бура О.М.,
викладач спецдисциплін

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

28 січня відзначається Міжнародний день захисту персональних даних. Він заснований у 2006 році для пропаганди приватності і кращих способів захисту даних, особливо в контексті соціальних мереж. До цих пір мільйони людей не здогадуються, як їхня інформація збирається, зберігається і використовується комерційними компаніями.

Що потрібно зробити сьогодні? Не зберігати персональну інформацію в браузері: паролі, дані банківських карток, та доступ до облікових записів на пристроях, які не належать вам, це, звичайно, далеко не повний перелік захисних заходів. Головне – пояснити своїм близьким, що потрібно поводитися обережно в інтернеті. Адаже багато хто навіть не розуміє потенційної небезпеки і легко дають згоду на збір персональної інформації. Ми зобов'язані допомогти цим людям. Хоча б встановити блокувальники реклами. І розповісти, що навіть банальні лайки дозволяють зловмисникам скласти точний персональний профіль, в тому числі потреби людини, політичні переконання і інші інтереси, які він хотів би приховати. Ставши клієнтом будь-якої онлайн-установи, особистий профіль залишається у них назав-

ди, піддається автоматичній обробці, використовується для цільової реклами та інших маніпуляцій. До чого це може призвести в майбутньому, ніхто не знає.

Людина фактично втрачає контроль над своїм життям: вона вже не знає, де сама приймає рішення, а де її підштовхують до «правильного» вибору, які товари і послуги їй дійсно потрібні, а які їй «впарили» шляхом аналізу особистого профілю.

Мисліть критично й дотримуйтеся культури zero trust (нуль довіри), тобто не довіряйте нікому стовідсотково.

Кандибальський А.В.,
викладач спецдисциплін

Все наше життя – це перебіг певної інформації, тобто фактів, обставин – це все інформація. Інформацією є й те, де ми народилися, ріст, вага та те, де ми проживаємо – це і є нашими персональними даними.

Так для чого ж тоді необхідно їх захищати? У нашому сьогоденні велике значення має діджиталізація, яка нам легко дозволяє купувати продукти на відстані, бути на зв'язку з близькими, здійснювати переказ коштів, робити благодійні внески та персоналізувати власний бренд як бізнес. Всі ці можливості для нас є доступними завдяки тому, що наші платіжні або ж фінансові дані (персональні) занесені до банківських систем, а відповідно дані з цих систем занесені

до додатків чи сайтів, на яких ми здійснюємо чи здійснювали купівлю. Відповідно до того, як розвивалися махінації аферистів – прямо пропорційно зростає спосіб захисту. На кшталт того, як при новоствореному законі шукається шпарина, яка дозволить обійти його, не порушуючи основних вимог.

На жаль, якщо якісно не захищати цю інформацію, то нею можуть скористатися шахраї для того, щоб отримати ваші кошти чи просто втягнути вас у фінансову махінацію.

Шкода, але щодня десятки громадян нашої країни в гонитві за швидким та легким заробітком потрапляють у такі махінації та втрачають останні кошти, котрі у них були. Прикро, бо та система кібербезпеки, яка є в нашій державі, не займається повноцінним аналізом і не прагне нічого змінити у цій сфері.

Але я попрошу вас не засмучуватися, в мене є декілька порад для вас, як не стати жертвою таких махінацій:

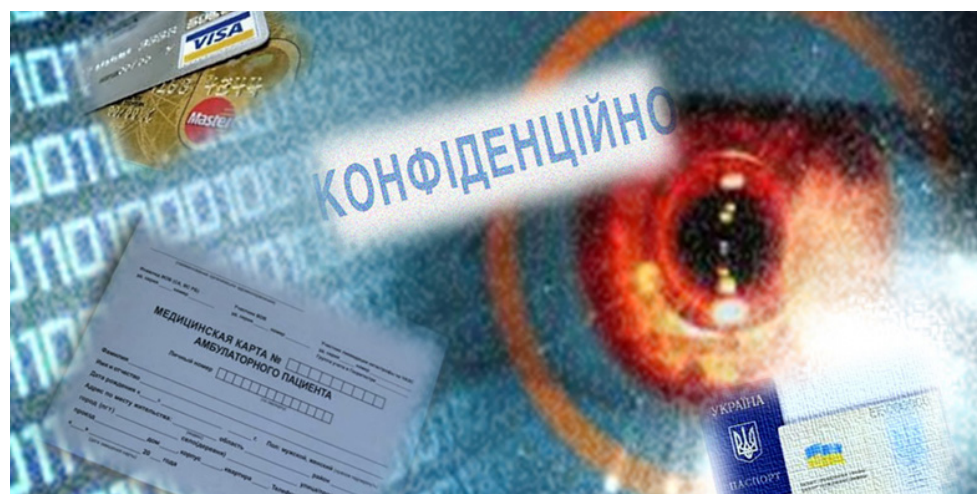
- двофакторна авторизація (коли код доступу приходить у вигляді sms на ваш номер телефону);

- пароль має складатися з великих літер, цифр та бути кількома мовами;

- і найголовніше – це ваш персональний цифровий підпис.

Будьте обачні!

Зяць В.В.,
майстер виробничого навчання



СПОРТСМЕНАМИ НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ

Кожна людина повинна любити себе, піклуватися про своє здоров'я. Мало просто тепло одягатися в холодну пору року та стежити за харчуванням. Потрібне саме фізичне навантаження. Отже, важко переоцінити значення і роль спорту для кожної людини. Адже систематичні тренування є запорукою здорового способу життя.

Заняття спортом — це приємний і доступний спосіб турботи про себе, про своє тіло. У кожного можуть бути свої причини для занять спортом і головне — це їх знайти. А прикладів, дійсно, хоч відбавляй. Тендітні й ніжні дівчата записуються в секції бойових мистецтв, щоб уміти постояти за себе і дати відсіч кривдникам в небезпечній ситуації. Люди, що перенесли важкі травми опорно-рухового апарату, починають займатися гімнастикою або навіть йогою. Так, вони наполегливо працюють, але зате від колишніх травм не залишається і сліду. Непоказні хлопці, яких всі шпинували в школі та з яких вічно сміялися однолітки, відкривають для себе тренажерні зали, де починають «будувати» свої тіла, після чого стають об'єктами заздощів та навіть прикладом для наслідування іншим хлопцям, і справжньою спокуюсою для найпривабливіших дівчат.

Підгаєцький Дмитро, здобувач



освіти групи №33 — капітан збірної ВМВПУ з футболу, гравець професійного клубу ФК «Нива» Вінниця.)

— Я взагалі люблю різні ігри з м'ячем. Будь то баскетбол, волейбол або інші. Запитаєте чому? Відповідь проста: вони дуже цікаві, рухливі та захоплюючі. А ще вони командні, тобто успіх у грі залежить не від одного гравця, а від участі в ній всього колективу. Я зупинив свій вибір на футболі — «грі мільйонів». Граю скільки себе пам'ятаю. Чому я люблю футбол?

З ним розвивається не тільки рухливість, але і підвищується кмітливість, витривалість, тут обов'язково навчишся точної та швидкої реакції. Плюс гарт організму. Тренування проходять у будь-яку пору року, але завжди на вулиці: чи то рання весна, чи пізня осінь. А також у футбол грають люди, у яких дуже сильно розвинене почуття азарту. Якщо

ми хочемо вирости і стати здоровим поколінням в нашій країні, то спорт може нам у цьому дуже серйозно допомогти.

Гончарук Андрій, здобувач



освіти групи №1 — провідний гравець збірної ВМВПУ з волейболу.

— Мені завжди подобалися спортивні ігри, в яких є м'яч. У школі ми знайомились з багатьма іграми, вивчали правила. Я відразу зрозумів, що волейбол люблю найбільше. Що мені в ньому подобається? У волейболі привабливо є єдність кожного гравця в команді, що і відрізняє цю гру поміж багатьох інших. І тому, коли я прийшов до нашого училища, одразу записався в гурток з волейболу. Завдяки заняттям спортом завжди відчуваю, як підвищується загальний тонус і продуктивність організму. Якщо у мене поганий настрій, то найкращий вихід — це тренування.

Килимчук Оля здобувач освіти



групи №17 — провідний гравець збірної ВМВПУ з волейболу.

— Чому я займаюсь волейболом? Для мене волейбол — це гра, яка захоплює та відволікає від проблем. Коли заходжу на спортивний майданчик, насолоджуюсь кожним моментом. Найголовнішим у волейболі вважаю колектив. А ще тренер, який завжди підтримує та дасть влучну пораду. Команда — сім'я, яка завжди готова допомогти та звеселити тебе. Якщо зал наповнений позитивною та дружньою атмосферою, то хочеться повертатися і повертатися! Завдяки спорту, я не тільки маю гарну фізичну форму, а й кльових друзів, багато знайомств, стала більш впевненою, завжди легко знаходжу спільну мову зі всіма!

Прошина Дарина, здобувач



освіти групи №29 — чемпіонка та призерка змагань із настільного тенісу різних рівнів. Провідний гравець збірної ВМВПУ з волейболу.

— Я завжди любила спорт. У мене дуже спортивна сім'я. Влітку ми катаємося у лісопарку на велосипедах. Взимку полюбаємо лижі. Мій перший вид спорту — настільний теніс, ним я займалась впродовж 10 років. І хоча я не досягла великих успіхів, завжди із задоволенням ходила на тренування. Коли я прийшла в училище, то дізналась, що є гурток з настільного тенісу, і дуже зраділа, що можу продовжити грати. А ще більше зраділа тому, що є волейбольна секція, так як завжди дуже хотіла навчитись грати у волейбол. Я ніколи не планувала ставати професійним гравцем, адже розуміла, що великий спорт є травматичним для здоров'я, оскільки мій хрещений — чемпіон світу з важкої атлетики, тож я знаю, як великий спорт зіпсував йому здоров'я. Але завжди хотіла займатись заради себе, для свого фізичного розвитку. І насамперед спорт завжди вимагає від тебе самодисциплінованості, роботи над собою, великих зусиль. Тільки найкращі можуть досягати успіху! Займаючись спортом, отримую позитивні емоції і робитиму це надалі, бо я його дуже люблю.

Спортсменами не народжуються, ними стають!

Іванюк Денис, здобувач освіти



групи №23 — бронзовий призер чемпіонату України з боксу серед старших школярів.

— Я думаю, що всі люди повинні дбати про своє здоров'я і робити ранкову гімнастику регулярно. Особисто я роблю зарядку завжди, тому що люблю рано прокидатись. Не так давно я почав займатися бок-

сом, розпочавши навчання в Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі та записавшись до секції з боксу до тренера Джоги Василя Івановича. Я мрію бути хорошим боксером. Думаю, що цей вид спорту допоможе мені в повсякденному житті. Зараз бокс став невід'ємною частиною мого життя. Три вечори на тиждень я повністю присвячую тренуванням, за моїми плечима вже багато успішних боїв, і не сумніваюся, що в майбутньому чекає ще більш насичене спортивне життя!

Хоца Яна, здобувач освіти



групи №29 — провідний гравець збірної ВМВПУ з волейболу та футболу.

— Коли я займаюсь спортом, я чудово себе почуваю: бадьора, активна і повна енергії. Він допомагає мені тримати себе у формі та корисно проводити свій вільний час після навчання. Одним із видів спорту, який мені найбільше подобається є волейбол. Це — динамічна та цікава гра. Вона розвиває багато навичок, наприклад: швидку реакцію, точність, спритність, швидкість, терпіння і силу волі. Я хочу грати навіть тоді, коли після важкого дня, вже немає сил і бажання щось робити.

Тому я щаслива, адже маленька частина мого студентського життя проходить у спортивному залі.

Кожокар Богдана, здобувач



освіти групи №18 кандидат у майстри спорту з футболу, гравець професійного ФК «ЕМС-Поділля» (Вінниця) вищої ліги України. А також срібна призерка Першої ліги України 2019 року.

— Я тренуюся з великим задоволенням, завжди намагаюся робити все можливе і хочу грати так само добре, як наші найкращі спортсмени. Якщо ви хочете бути здоровими та підтримувати фізичну фор-

му, то ви повинні займатися тим чи іншим видом спорту. Це стосується як молоді, так і більш старших людей. Нам всім потрібно робити фізичні вправи. Навіть якщо ви не плануєте робити кар'єру спортсмена, вам потрібно тренуватися, тому що регулярні вправи надають більше сил і енергії. Це моя думка і мені вона здається правильною. Взагалі у мене є мрія зіграти за збірну України, тому я дуже багато працюю, аби втілити свою мрію в життя.

Юрченко Валерій здобувач



освіти групи №45 — капітан збірної ДПТНЗ «ВМВПУ» з легкої атлетики, чемпіон та призер легкоатлетичних змагань різних рівнів.

— Я займаюсь спортом, тому що він приносить мені задоволення, наповнює додатковою позитивною енергією. А ще спорт дає натхнення, бо коли я досягаю своєї поставленої цілі, якої прагну, то ставлю вже іншу, і на цей раз впевнений, що зможу досягнути, а коли я знову отримую позитивний результат, то виникають неймовірні емоції, які варті того, щоб так сильно трудитися.

Також в мене є тренер, підтримка якого дає мені ще більше впевненості й натхнення до занять спортом, та мій колектив, який теж мене підтримує. Це дуже приємно і відіграє велику роль для досягнення успіхів у спорті. Також спорт дає мені здоров'я та гарний зовнішній вигляд, позитивний настрій. Крім задоволення та фізичного здоров'я, ці заняття подарували мені багато цікавих людей, з якими я познайомився на тренуваннях та змаганнях. Я дуже вам раджу займатися будь-яким видом спорту, тому що це корисно як для фізичного, так і для психічного здоров'я. А ще ви будете вражені результатами, в які ви навіть повірити не зможете і від цього ви будете отримувати неймовірні емоції!!

Спорт завжди гідний поваги. Він розвиває силу волі та мотивує прагнення до перемоги у всіх сферах діяльності. Спортсмени завжди є прикладом для наслідування. Тож приєднуйтеся і ви!

Наше завтра — це те, що ми робимо сьогодні!

Петелько В.В.,
керівник фізичного виховання

ЩАСТЯ – ЦЕ УСМІШКА МАЛЕНЬКОЇ ДИТИНИ

Поглянь, як ясно світить сонце,
Як небо усміхається тобі,
Як пелюстками квітка стукта
у віконце –
Ні дня ти не повинен жити у журбі.

Бо щастя ходить ось тут поруч:
Потрібно лиш до нього
руку простягнути,
Відкрити серце для любові
І рушити за ним в незнану путь

Дорога може бути десь терниста
Десь встелена з троянди
пелюсток,
А ти іди туди, де полум'я іскристе
Пала любов'ю нездійснених
думок.

(автор не відомий)

Щастя – це усмішка
маленької дитини, здорові
батьки, вірні й надійні друзі,
мирне небо над головою!

Кожна людина ставить собі запитання: «Що ж таке щастя?» У кожного з нас своє уявлення щастя. Хтось радіє з того, що купив автомобіль, а інший буде щасливий, скуштувавши морозиво. Кожен має своє бачення й розуміння щастя і намагається знайти його по-своєму. Дуже часто в житті ми зустрічаємо розчарованих людей, чий мрій з тієї чи іншої причини розбились об реалії сучасного життя, які не змогли себе реалізувати. Хтось щастя розуміє як удачу, талан. Для інших щастя – це радість.

Щастя – це мати вірних друзів,

здатних у будь-яку хвилину прийти до тебе на допомогу, здорових люблячих батьків, які так багато віддають нам, своїм дітям. Щастя, коли тебе розуміють. Це міцна родина, здорові та успішні діти, це улюблена справа, якою людина займається. Кожна людина хоча б один раз у своєму житті замислювалась над тим, що для неї щастя і чи існує воно взагалі як таке. Для мене щастя – це моя сім'я – здорові та усміхнені діти та батьки, поруч коханий чоловік, вірні друзі, улюблена робота, яка приносить мені задоволення, це почуття наймовірної радості й блаженства та мирне небо над головою!

Петрова Т.М., майстер
виробничого навчання



Зима – прекрасна пора року. Прийшовши в місто, вона занурює в якусь казкову атмосферу. Засипаючи все великими кучугурами снігу, зима прикрашає місто. Машини зменшують швидкість, люди перестають поспішати, навколишній світ починає жити розміреним життям і милуватися природою.

Ця пора року подобається багатьом за велику кількість свят. До Нового Року починають готуватися задовго до його приходу: магазини міста прикрашають гірляндами та штучними сніжинками, в громадських місцях ставлять великі прикрашені ялинки. Прикрашають ялинки і в своїх домівках. У місті панує передсвятковий настрій. Всюди чується запах ялинок та мандарин. Кожен прагне заздалегідь купити все необхідне до свята, і найголовніше – купити подарунки та покласти їх під ялинку, щоб у новорічну ніч порадувати своїх близьких.

Після зустрічі Нового року починається приготування до великого свята – Різдва Христового. Це свято чекають, щоб усі родини могли зустрітися, діти відвідати батьків за гарно накрытим столом, на якому обов'язково є кутя.

Зима славиться не тільки великою кількістю свят і традицій, а й своєю красою. Закутане снігом місто стає дуже красивим. Прогулюючись вулицями та парками міста, мимоволі милуєшся різноманітними нарядами дерев: деякі успані снігом так, що гілки прогинаються від важкості, а деякі дерева, немов кришталеві, вкриті інеєм. Зрідка можна побачити, як снігурі і горобці перелітають з однієї гілки на іншу або ходять по заметах у пошуках їжі.

Всюди чути веселий сміх дітей. На вулицях їздять снігоприбиральні машини і прочищають дороги від заметів. У таку пору року дихається навіть легше, і повітря стає набагато чистішим і свіжішим.

Козачок А.В., викладач

ЧУДОВА ПОРА РОКУ



НЕВИДИМА НЕБЕЗПЕКА

Однією з найбільших екологічних проблем є зростання обсягів використаної електроніки та супутнього обладнання, серед яких особливою загрозою становлять відпрацьовані батарейки.

Батарейки – невід'ємна частина життя практично кожної людини. Саме на них базується робота смартфонів, ноутбуків, різноманітних дитячих іграшок. До того ж батарейки – це хімічні джерела струму, елементи яких вступають у реакцію, що під дією заряду перетворюється на електричну енергію. Ці елементи є токсичними та небезпечними, оскільки містять: свинець (накопичується в нирках, спричиняє нервові розлади, захворювання мозку); кадмій (є токсичним для легенів та нирок); ртуть (послаблює зір, слух, призводить до захворювань органів дихання, рухового апарату); нікель і цинк (спричиняють дерматити); луги (зумовлюють опіки слизових оболонок і шкіри).

Батарейки не знешкоджуються методами утилізації звичайного сміття. Вони потребують спеціальної обробки для знешкодження. Термін розкладання однієї утилізованої пальчикової батарейки – понад 20 років.

Говорять, що одна відпрацьована батарейка, яка потрапляє у довкілля, забруднює 400 літрів води. У лісовій зоні – це територія проживання двох дерев, двох кротів, одного їжачка і декількох тисяч дощових черв'яків. Тому сьогодні кожен має замислюватися про захист навколишнього середовища, стан землі, повітря, води.

В Україні з 2012 року проводиться кампанія «Батарейкам – утилізація!». Наш навчальний

заклад теж долучився до цієї акції. За період 2012-2020 років у всіх регіонах країни було встановлено 518 контейнерів та зібрано понад 14 тон відпрацьованих батарейок.

Нині на складах України зберігається не менше 200 тон батарейок (хоча щорічно до країни ввозиться 3250 тон). Такий обсяг викинутих «в землю» батарейок забруднює більше, ніж сім мільйонів гектарів землі, а це восьма частина від всієї площі України. Загалом у нашій країні збирають до утилізації лише один відсоток куплених батарейок, але жодна зібрана батарейка не була утилізована. Виникає питання: Чому? Відповідь проста: у країні немає підприємства, яке б взяло на себе утилізацію таких відходів.

Відповідно до ст. 30 та 33 Закону «Про місцеве самоврядування в Україні» та ст. 21 Закону «Про відходи» практично усі функції щодо регулювання відносин у сфері поводження із відходами, у тому числі з небезпечними, належить до компетенції органів місцевого самоврядування.

Вважаю, що необхідно розробити ефективну державну програму, яка б передбачала комплекс заходів для створення спеціалізованих підприємств з сортування та переробки небезпечних побутових відходів в Україні, виконання якої було б покладено на органи місцевого самоврядування та великі підприємства. Також потрібно проводити комплекс роз'яснювальних заходів серед громадян, створювати значну кількість пунктів збору батарейок у містах, щоб забезпечити активний процес їх переробки.

Кобилянська Т.П.,
викладач екології

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО КРУТИ

Пам'ятати свою історію, а надто, її героїв, дуже важливо. Щороку, 29 січня, Україна вшановує пам'ять героїв Крут, які понад століття тому, у 1918 році, загинули за вільну Україну. Десятиріччями історія бою або замовчувалася, бо комусь це було вигідно, або обростала міфами і легендами.

29 січня 1918 року поблизу залізничної станції Крути, що розташована за 130 кілометрів на північний схід від Києва, відбувся бій між 5-тисячною більшовицькою армією Муравйова, який мав «на штиках принести радянську владу в Україну» та студентами Київського університету Св. Володимира, Українського народного університету, Київської гімназії Кирила та Мефодія – 18-20-річні юнаки, що не були готовими до військових дій і не вміли тримати в руках зброю.

Бій тривав 5 годин. Але він став символом боротьби за свободу і незалежність українського народу. Ціною свого життя юні герої зупинили наступ ворога на чотири дні. Таким чином добровольці утримали столицю на час, необхідний для укладання Брест-Литовського миру, який de-facto означав міжнародне визнання української незалежності. Це був бій за майбутнє України.

Бій під Крутами – це одна з трагічних сторінок в історії нашого народу, яких він зазнав від російсько-більшовицької влади. А ще вона переконливо доводить, до яких наслідків призводять чвари між політиками, неузгодженість дій перед обличчям ворога, який зазіхає на нашу землю. Ця історія актуальна і сьогодні, коли ворог зі сходу вкотре намагається позбавити нас державності.

Минуло трохи більше 100 років, а ми знову змушені обороняти власну незалежність ціною людських жертв. Ті юнаки, що прийняли смерть під Крутами, були ровесниками багатьох нинішніх студентів, воїнів і добровольців. Вони тоді не виграли бій, але показали приклад мужності й відданості. Крутяни обрали волю, а ми?

Герої Крут – це приклад захисників Батьківщини – як і «кіборги» в новітній історії України, захисники Донецького аеропорту в теперішній російсько-українській війні. Ми не знаємо всіх поіменно, але ми маємо пам'ятати про них, бо вони стали на захист Батьківщини у найважливіший момент, коли цього не захотіли чи не змогли зробити інші.

Бережок С.М., викладач

СВІТ ЧЕРЕЗ ОБ'ЄКТИВ



Свідоцтво
про
реєстрацію
Серія ВЦ
№696-54-Р

Назва видання:
«Молодіжний вісник»
Видавець та
засновник: ДПТНЗ
«ВМВПУ»
Відділ розповсюдження:
(0432) 61-23-32
Ціна: договірна

Головний редактор: Тютюнник М.М.
Літературний редактор: Ластівка І.В.
Редколегія газети «Молодіжний вісник»:
Березюк Л.В., Гнатюк О.М., Расулова Т.М.
та члени учнівського самоврядування.
Фотокореспонденти:
Пугач І.О., Чемес О.
Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5, Т: (0432) 61-23-32

Статті публікуються у порядку обговорення.
Автори надрукованих матеріалів
відповідають за добір і точність наведених
фактів і даних, інших відомостей.
Редакція залишає за собою право редагу-
вати та скорочувати текст.
Рукописи не рецензуються і не поверта-
ються.
Думки авторів публікацій не завжди
збігаються з точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні
ТОВ «Прес Корпорейшн
Лімітед», м. Вінниця,
вул. Чехова, 12а.
Телефон:
(0432) 55-63-97
Замов. №19 75 07
Тираж: 1000 шт